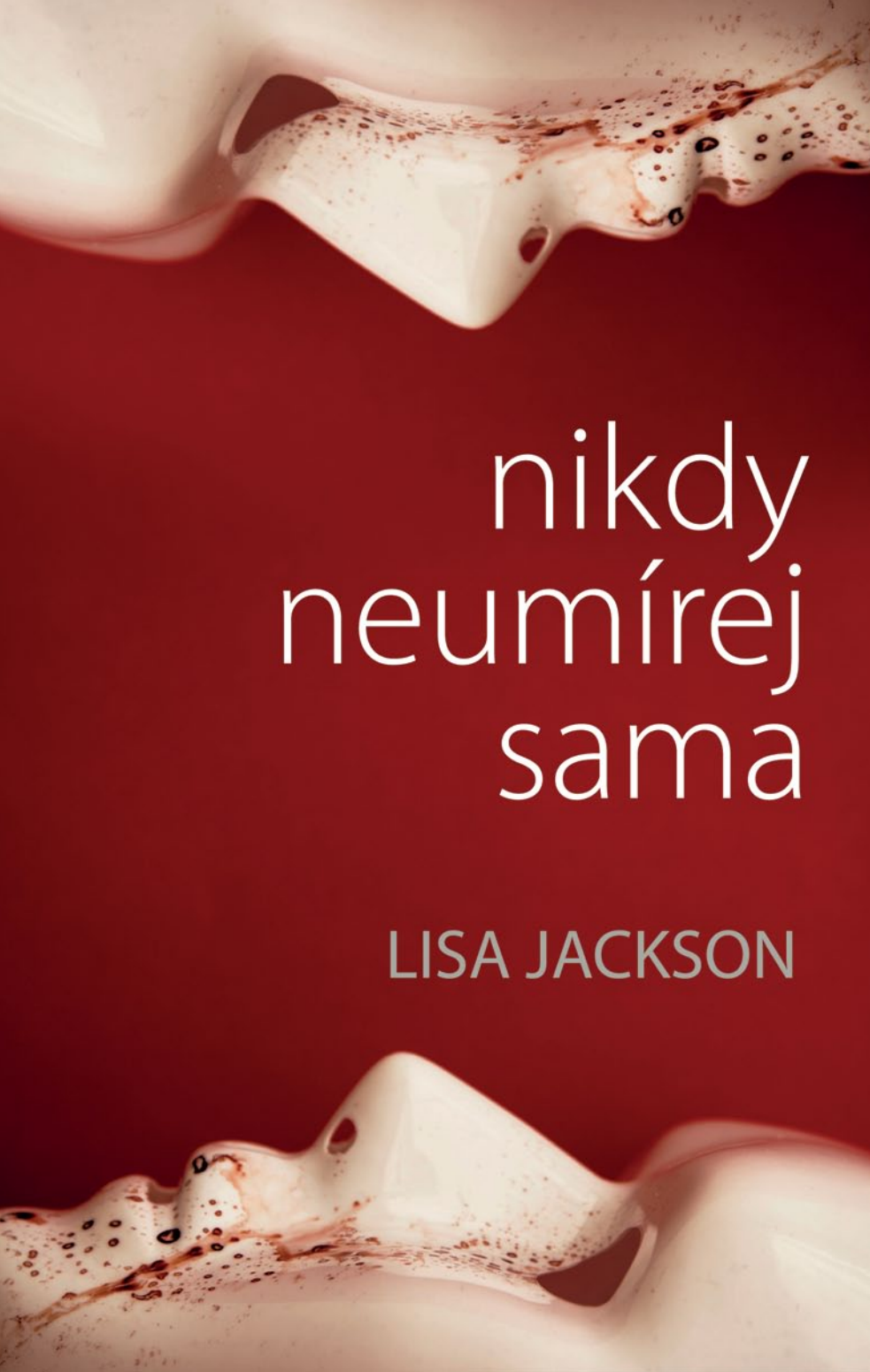

nikdy neumírej sama

LISA JACKSON

nikdy neumírej sama

LISA JACKSON

2016

Copyright © 2015 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2016 by Marie Čermáková-Frydrychová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu NEVER DIE ALONE,
vydaného nakladatelstvím Mulholland Books, Londýn 2015,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v prosinci 2016

ISBN 978-80-7498-192-0

1. kapitola

Kap.

Kap.

Kap.

Zvuk neustával, byl téměř rytmický, kapky padaly jedna za druhou a...

Zoe prudce otevřela oči.

Zamrkala.

Co je to sakra za zvuk a... ježíšikriste, kde vlastně je?

Přimhouřila oči a snažila se v přítmí rozkoukat. Bože, opravdu leží nahá na nějakém tvrdém studeném lehátku? Ne, to nemůže být pravda! Urputně přemýšlela, až jí tepalo v hlavě, chtěla odhalit, jestli sní či bdí, má strašlivou noční můru, nebo je všechno ještě horší a jde o nechutný žert?

Konečně jsou s Chloe plnoleté, a protože dostaly darem mírně zfalšované průkazy totožnosti, mohla narozeninová oslava začít dávno před půlnocí, tudíž do sebe lily jeden drink za druhým, smály se, klábosily, užívaly si. Hlavou se jí bolestně rozvířil kolotoč vzpomínek na neony a ruch Bourbon Street, koktejly – hlavně sladký neworleanský hurikán

s rumem, podávány ve speciální sklence, ale také margarity v obrovských kbelících, barevné želé s alkoholem a... Při vzpomínce na to, co všechno vypila, se jí zvedl žaludek. Lila to do sebe jen proto, aby dokázala, že je oficiálně dospělá a smí si konečně dát skleničku. Teď ale měla pocit, jako by jí upevnili hlavu do svěráku a neustále ho utahovali.

Ještě že už nezvrací. Vzpomínala si, jak dávila a svět se kolem ní točil v divokých bláznivých barvách, než... než... co vlastně?

Hodil jí snad někdo něco do pití? V průběhu šťastné hodinky kupovaly na baru dvě za cenu jednoho. Chtěl ji snad někdo zdrogovat? Vystřelil si z ní některý z jejích kamarádů a jako narozeninový žertík ji zatáhl sem, svlékl a nechal ležet na studené kamenné podlaze nebo co to je? A Chloe? Kde je sakra její sestra-dvojče?

Ani za nic si nedokázala aspoň trochu zřetelně vybavit posledních pár hodin.

Jenže je prostě tady.

Potmě.

Svlečená donaha.

Ruce svázané za zády.

Leží v jakési tmavé místnosti páchnoucí vlhkostí a hlínou, jako by byla pohřbená zaživa. Její postelí je studená tvrdá betonová deska. Trochu se zavrtěla a do krku se jí zarylo cosi drsného, odřelo jí to kůži.

Co to kruci je?

Usilovně se snažila zvednout ruku, aby tlak uvolnila, ale stačil sebenepatrnější pohyb, a cosi, co měla utažené kolem hrdla, se jí zařízlo do kůže. Má snad přes hlavu přehozenou smyčku? Prokristapána, co se stalo?

Vmžiku vystřízlivěla.

Je v průšvih. V pořádným průšvih.

Pokud jde o žertík, je pěkně úchylný. Nebezpečný. Pokud ne... při tom pomýšlení se zachvěla. S vypětím všech sil se pokoušela pohnout, ale zjistila, že má ruce pevně spoutané za zády a stejným hrubým provazem propojené se smyčkou.

Do prdele! Byla celá prochladlá a třásla se, snažila se pohnout, ale pak pokusy vzdala, protože po celém obvodu krku cítila palčivou bolest. Když zvedla rameno k odřenině na hrdle, způsobila si jinou – pouta se jí zařízla do kotníků. Uvědomila si, že má ruce připoutané za zády k nohám.

Svázaná do kozelce a ke všemu nahá. Skvělé.

„Hodně štěstí, zdraaví...“

Leknutím málem vylítla z kůže. Kdosi za ní se zvláštní nelidskou monotónností ochraptěle prozpěvoval: „Hodně štěstí, zdraaví...“

To je snad zlý sen! Noční můra. Prudce otočila hlavu a zahlédla ho – obrovského svalnatého chlapa u jakéhosi ponku, dočista nahého až na černou řeznickou zástěru. Chlupaté ruce, chlupatý zadek i nohy. Jasně viděla jeho býčí šíji, protože na něj zepředu svítila lampička na baterky, která se používá na půdách, ve skříních nebo ve sklepích, kde nejsou elektrické rozvody ani denní světlo. Hned za ponkem visely na zdi hodiny a hlasitě tikaly.

Podle vlhkého pachu zatuchliny měla podezření, že je kdesi pod zemí, že ji tenhle obr, který vypadal jako útočník v americkém fotbalu, drží v zajetí, ačkoli si na okolnosti únosu nepamatovala. Snažila se pohnout, ale byla pevně připoutaná k nějakému kruhu zabetonovanému do podlahy. Znovu zamrkala, v hlavě se jí po přívalu adrenalinu poněkud vyjas-

nilo – vyplavoval se jí náhle do krve – a zadívala se na stěnu. Zřejmě také z cementu nebo betonu. Byly na ní temné stékající skvrny. Doufala, že jde o rez.

Prosím, ať to není krev.

Chtělo se jí ječet, ale ovládla se a nevydala ani hlásku. Instinktivně si uvědomovala, že bude nejlepší nechat ho v domnění, že je pořád v bezvědomí, strnulá ve schoulené poloze. Něco tam dělal. Ježíšikriste, co to je? Odřezával proužky rudé stuhy, znovu a znovu je odměřoval a pak stříhal na kratší kousky. Zvuk jeho děsivého zpěvu jí naháněl strach – a nejen to. Slyšela cosi dalšího.

Kňourání.

Tiché, strašlivé vzlyky byly poněkud tlumené, jako by se ten někdo, kdo je vydával, snažil potlačit pláč.

Že by nějaké zvíře?

Ne.

Jiný člověk.

Takže Zoe není sama. Únosce má dalšího zajatce.

Sevřelo se jí srdce.

Chloe. Její sestra-dvojče. V záblesku vzpomínek Zoe na jednu poznala hlas Chloe, tiché vzlyky, které slýchala jako malá, pokaždé když se sestra bála nebo ji rodiče potrestali nebo cokoli jiného. Chloe vždycky bývala z dvojčat Denninových ta slabší, větší citlivka. Právě Chloe pořádala pohřby pro jejich domácí mazlíčky nebo utíkala do svého pokojíčku v patře, když se rodiče hádali, a její kroky se rozléhaly na dřevěném schodišti. Chloe dokázala celé hodiny klečet se zavřenýma očima a sepjatýma rukama a modlit se, aby se nesoulad v rodině srovnal a pánbůh nějak jejich rozhádané rodiče usmířil a zabránil jim v rozvodu.

„Měla bys to někdy zkusit,“ nabádala své o pár minut starší dvojče. „I malá modlitbička dokáže vyřešit velký problém.“

Nebo také ne. Máma s tátou se rozešli a máma se s tím nikdy nevyrovnala.

Zoe jen doufala, že se Chloe teď také modlí a její údajné napojení na milosrdného pánaboha jim oběma zajistí rychlou spásu, protože Zoe si uvědomila – když se trochu vzpomatovala –, že situace je daleko zoufalejší, než si vůbec připouštěla. Žádný studentský žertík. Žádný omyl. Tenhle obrovský magor je něčím omámil a obě unesl.

Jenže jak?

Na zlomek vteřiny se jí zdálo, že si na všechno vzpomíná. V kaleidoskopu zpřetrhaných obrazů se jí v hlavě skládaly útržky jejich únosu.

Hlas za ní šeptal její jméno a slyšela ho i přes šum početného davu. „Tvoje sestra,“ říkal a slova k ní doléhala i přes pouliční ruch a hlasy chodců. „Něco se jí stalo.“

„Cože?“ Zoe se otočila a rozhlížela se po Chloe. Kde sakra je? Přece ji měla pořád vedle sebe... no ne? Pak ucítila ostrou bolest, nejdřív jí připadala jako včelí píchnutí, pak silnější, protože jí do krku asi zabodl injekční stříkačku. V setině vteřiny zpanikařila, hledala sestru mezi tvářemi lidí na ulici, doufala, že zahlédne buď Chloe, policistu, nebo někoho, kdo by ji nepovažoval jen za mírně podnapilou dívku. Zakopla, padala, pokoušela se křičet, ale ze rtů jí splynulo jen kňučivé sténání. V pádu ji však kdosi zachytil. Světla nočního New Orleansu kolem ní vířila, kakofonie zvuků ulice se ztišovala, slyšela, jak jí kdosi šeptá do ucha „hodně štěstí, zdraví“, a pak ztratila vědomí.

Ježíšikriste, určitě ji i Chloe unesl tenhle šílenec a nějak je dostal sem, ať už jsou kdekoli. Chloe teď vzlykala hlasitěji.

Přestal si propěvovat a významně pohlédl na hodiny. „Drž už kurva hubu,“ okřikl ji ochraptělým hlasem a odvrátil se od Zoe k protějšimu koutu tmavé místnosti.

Vzlyky na chvílku ustaly. „Pusťte mě,“ žadonila roztřeseným hláskem Chloe. Zoe se málem zastavilo srdce. *Tohle ne*, pomyslela si zoufale. *Ach, Chloe, hlavně ho nerozčiluj.*

Jenže Chloe její telepatickou výzvu nevnímala.

„Já... nevím, co chcete ani kdo jste, ale prosím, pusťte mě.“

„Říkal jsem, drž, kurva, hubu.“ Tentokrát ta slova pronesl hrubě a zvláště přísně, jako by vztekle stiskl rty.

Panebože, tohle není vůbec dobré! Ani trochu!

„Ale...“

„Pro boha živého!“ Prudce cosi popadl z pracovního stolu. *Ssssst!* Následovalo cinknutí. „Na tohle nemám čas!“

Cože?

Rychle zvedl ruku a na stěně se objevil jeho hrozivý stín. Zdálo se, že v sevřené pěsti drží svíječícího se hada a třese s ním.

Chloe zapištěla strachy.

Pásek, uvědomila si Zoe.

Švihl zápěstím a kožený popruh zasyčel vzduchem.

Chloe vykřikla a Zoe měla co dělat, aby zdusila výkřik.

Přestaň, Chloe. Nenasírej ho! Použij hlavu!

„Myslím to vážně!“ hřímal a hlasitě práskl opaskem do vzduchu – zřejmě poblíž místa, kde byla Chloe připoutaná k protější stěně. Všechny kouty se sice utápěly ve tmě, ale Zoe byla přesvědčená, že je sestra také svázaná.

Hajzl!

Zoe měla co dělat, aby ani nemukla, ale nechtěla zkazit svou hru a dát najevo, že se probrala a v hlavě se jí rozbřesklo. Nejraději by na Chloe křikla, aby ji varovala a uklidnila, ale raději se kousla do jazyka. Instinktivně si uvědomovala, že nejlepší bude zůstat zticha a uklébat toho úchyla k přesvědčení, že je pořád omámená a v bezvědomí, tudíž nepředstavuje hrozbu. Ať se ten idiot soustředí na svou práci, bez ohledu na to, o co mu jde, aby Zoe měla dost času zosnovat plán, jak je z téhle příšerné situace dostat.

Téměř nehlučně se znovu pokusila spoutanýma rukama pohnout, ale odměnou jí byla jen smyčka pevněji zarytá do krku.

Kruci!

Chloe zase prosila, ale její žadonění muže rozlítlo ještě víc. Ten chlap byl jednoznačně magor. Vždyť kdo jiný by mohl unést na ulici plné lidí dvě dívky, omámit je drogami a pak je mučit? Jedině totální blázen. Jeho popudlivost jasně naznačovala, jak je labilní. Nebezpečný. Když je Zoe takto spoutaná, má jedinou zbraň: svůj rozum.

Do háje!

Jakmile Chloe umlčel, vrátil se ten polonahý zmetek k falešnému pobrukování. Ještě nikdy jí nezněla tahle narozeninová písnička jako pohřební žalozpěv. Což byl bezpochyby jeho záměr. Zoe si tím byla jistá – i když se jí svíralo srdce. Rozhodně nešlo o nějaký ulitý žertík.

„Hodně štěstí, dvojčátka,“ skřehotal děsivým skřípavým hlasem, pořád se soustředil na svou činnost a ani jedinkrát nepohlédl jejím směrem.

Výborně.

„Hodně štěstí, zdraavíí!“

Zvedal se jí žaludek. V ústech cítila zvratky, ale snažila se nevolnost překonat.

Začal znovu, opakoval popěvek pořád dokola, jako by se na staré zlověstné desce zadrhla jehla. Nechtělo se jí ani pomyslet na to, co se stane, až dozpívá. Protože to věděla. Stejně jistě jako to, že dneska má jednadvacáté narozeniny. A že ji ten chlap chce zabít. Ji i její sestru. Ten odporný úchylák jen vyčkává, až nastane správná chvíle.

Tak to teda ne! Ani omylem!

„Víš, kolik je?“ ozval se z ložnice tiše Olivii hlas a Rick Bentz usazený za pracovním stolem, kde trčel už dvě hodiny, zkontroloval přesný čas. „Něco po půlnoci,“ pokračovala ospale a on si ji představil v posteli, s kudrnatými vlasy rozhozenými na polštáři a pootevřenýma očima. „Pojď spát, zlato.“

Bentz zaťal zuby. Má pravdu. Digitální číslice na jeho hodinkách ukazovaly 12:14. Kruci, půlnoc fakt minula. Nic si nepřál víc než shodit šaty i každodenní starosti a uvelebit se s Olivii v posteli. Maličká osmiměsíční Ginny spala a jejich stárnoucí pes byl stočený do klubíčka a tiše pochrupoval. Sakra, papoušek také ani nepípl.

Hrůza! Jenže se zatím zvednout nemůže.

Pouštěl si přímo z počítače rozhlasový pořad psycholožky Samantha Wheelerové, které volali osamělí lidé. Vnímal jejich hlasy jako tichý šum. Doktorka Sam, jak si říkala, udílela ve svém pořadu nazvaném *Půlnoční zpověď* nejrůznější rady.

Bentz poslouchal.

Zatím se mu zdálo, že jsou všichni volající v pohodě – obyčejní osamělí nebo zmatení lidé, kteří hledají vlídné slovo a pomoc. Jenže to tak vždycky nebývalo. Před mnoha lety, ještě než se provdala, zaujala doktorka Sam sadistického sériového vraha, vyšinutého člověka, který se neváhal převlékat za kněze a v přestrojení za svatého muže páchal ohavné činy. Hlavním cílem však byla ona, její život nakonec visel na vlásku a jen taktak unikla smrti.

Bentz vytáhl z kartonu láhev piva, které si koupil cestou z práce. Jen maličko zaváhal, ale pak láhev bez výčitek otevřel a veškeré myšlenky na dny, týdny a léta střízlivosti šly stranou. Vyhodil uzávěr a v kartonu u svých nohou letmo zahlédl ještě dalších pět zbývajících láhví.

Nebyl unavený.

„Ricku?“ zavolala zase Olivie, a tentokrát zněla poněkud probuzeněji.

Noční tmu narušovalo v celém domě jediné světlo – z jeho monitoru. Upřeně zíral na nehybný rámeček s videem a příjemný uklidňující hlas doktorky Sam byl jako pohlazení, protože na videu byl záběr se zcela opačnou atmosférou – šedivá vězeňská cela. „Za chvíličku jsem tam,“ otočil hlavu, aby se jeho hlas nesl zhruba směrem k ložnici, a vzápětí se dlouze napil chladivého moku. Hotový balzám! Studené pivo mu příjemně protékalo hrdlem.

Znovu se začal věnovat monitoru a video si pustil. Záběr z vězeňské bezpečnostní kamery se snad po miliónté rozpo-
hyboval. Možná tentokrát přijde na něco důležitého. Najde vodítko. Bože, kéž by! Ve dnech, které od vraždy ve vězení uplynuly, jím doslova cloumal nevěřící vztek. To snad není možné!

„Nemůžeš ho přinutit, aby tě miloval,“ hovořila melodickým hlasem doktorka Sam. „Ale můžeš milovat sebe sama,“ radila. Omílala stejné psychobláboly, kterými lidi krmila už léta.

„Ale on se mi zaslíbil,“ namítala žena, vlastně spíš dospívající dívka, jak odhadoval Bentz. „Nathan mě ujistil, že budeme navždycky spolu, a pak... pak...“ Hlasitě popotáhla. „Viděla jsem jeho fotku s Rachel. Víte, prostě... bylo to na Instagramu a všichni mi pak psali a divili se, co se jako s Nathanelem děje.“

„Chápu, ale ty Nathana nemůžeš pořád kontrolovat,“ nabádala ji doktorka Sam. „Kontrolu můžeš mít jen sama nad sebou.“

Bentz poslouchal na půl ucha. Dívčiny potíže s přítelem ho netrápily. Chtěl si jen vyslechnout všechny, kteří do rozhlasového pořadu zavolají. I když ho producent *Půlnoční zpovědi* ujistil, že se telefonáty nahrávají a monitorují, člověk nemohl důvěřovat noční službě, že rozpozná psychopata.

Jeho psychopata. Bentz viděl to zatracené video od vězeňské služby už tolikrát, jako by ho měl nahrané na nekonečné smyčce přímo v hlavě.

Sledoval známý záběr vězeňské cely. Její obyvatelka sedí na okraji kavalce. Do cely vstoupí kněz. Na sutaně je vidět stín mříží z okénka. Vězeňkyně nedočkavě vzhledne, protože se chce vyzpovídat služebníkovu božímu, který stojí zády ke kameře. Kněz přistoupí k odsouzené, žena sklopí hlavu v modlitbě, patrně doufá v rozhřešení nebo něco takového. Vypadá to, jako by ženě cosi tiše říkal, najednou k ní jediným rychlým jistým pohybem natáhne ruku, jako by jí žehnal, ale namísto toho jí bleskově a odborně zlomí vaz.

Žena rychle ochabne a Bentz si opakovaně všímá, že kněz výjimečně nepoužil svůj klasický růženec s korálky vybroušenými do ostrých hran. Tentokrát je jeho zločin natočený kamerou, jeho osobu dost pravděpodobně sledují na monitoru v bezpečnostní centrále věznice, tudíž nemohl riskovat svou typickou, avšak pomalejší metodu usmrcení. Strážé by k němu doběhly dřív, než by dílo dokončil. Namísto toho, aby ji uškrtil růžencem z ostrých skleněných kuliček navlečených na struně, zvolil zlomení vazy a následně jí nechal mezi prsty viset jiný růženec. Krvavě rudé korálky se blýskaly, on vzhlédl ke kameře nade dveřmi, o níž zjevně věděl, vítězoslavně se usmál a ukázal svůj obličej.

Bentzovi se zvedl žaludek.

Ten úchylný psychopat se zaculil do kamery a vzápětí z cely zmizel.

Bentz zaťal zuby.

Otec John je zpátky.

2. kapitola

Zoe se kousala do rtu a snažila se vymyslet, jakým způsobem se z téhle pasti dostat. A zachránit nějak i Chloe. Musí na to přijít. Ale nejdřív je potřeba odsud zdrhnout.

Po celou dobu, co ten magor cosi vyráběl u ponku, ti-choučce zápasila s pouty na zápěstích a kotnících. Musí se pořádně snažit. A utéct i se sestrou. Nikdy by Chloe nenechala na holičkách. To ne.

Znovu se pokusila přitáhnout ruku k břichu. Provaz se napínal, a tak toho nechala. Takhle to nepůjde. *Mysli, Zoe, myslí. Musí existovat způsob, jak z toho ven.*

Opět se zkusila pohnout. A drsná smyčka se jí opět zaryla do krku.

Kruci!

Slyšela, jak Chloe pláče. Hodně tiše. Zoe si dávala pozor, aby nevyrušila toho cvoka v práci, a tak nespouštěla oči z jeho obrovského těla a stínů, které vrhal na zeď. Zkusila to znovu. Tentokrát udělala trochu nelogický pohyb – přitiskla zápěstí k nahým zádům a zvedala ruku co nejvýš k rame-

nům. Díky tomu se mohla hýbat víc, jakkoli to bylo neohrabané. Na střední chodila na gymnastiku a uchovala si neobyčejnou pružnost kloubů – její únosce nemohl tušit, že má tak ohebná ramena, lokty i prsty.

Stejně to bylo náročné. Nicméně když si trochu vykroutila ramena, ucítila, jak jí provaz kolem pasu trochu povoluje. Zkusila to ještě jednou, všelijak se svíjela, snažila se uvolnit uzly prsty. Nehlučně a s vědomím, že čas rychle běží, zatínala zuby a nepřestávala se snažit.

Zdá se jí to, nebo pouta fakticky trochu povolila?

Vzedmula se v ní vlna naděje. S bušícím srdcem bojovala s uzly a vybavovala si svůj únos. Panebože, jak mohla být tak pitomá a nechat si od něj nakukat, že má sestra nějaké potíže? Za svou chybu tvrdě zaplatila, ale nemínila poslušně čekat na bůhvíjaké hrůzy, které pro ně vymyslel. To teda ne! S nejvyšším úsilím se snažila jasně uvažovat, něco dělat, bez ohledu na obrovský strach, který jí pronikal do hloubi duše.

Musíš se nějak osvobodit, Zoe. Nikdo jiný ti nepomůže. Musíš sama.

Mlčky zařala zuby a pomaličku povolovala v temnotě obrovské uzly, soustředila se na spoutané ruce, které si chtěla uvolnit především.

Dřív, než bude pozdě. Hodiny na stěně odtikávaly vteřiny jejího života.

Tik. Tik. Tik.

Po celou tu dobu si prozpěvoval nechutným hlasem odrhovačku „Hodně štěstí, dvojčátka“, šeptem si ji pobrukoval, pak se pro sebe uchechtl, prostě cvok jako vyšitý! Chloe jeho brumláni doprovázela vzlyky.

Zmlkni, Chloe! Neprovokuj ho. Jinak nás zabije, a možná

nás nejdřív bude mučit nebo nás znásilní, tak to radši nepřivolávej.

Jenže sestra nepřestávala kňourat.

Zoe na ni neviděla. Snažila se v temném koutě něco rozeznat, ale světla bylo opravdu málo. Jakmile upřela pohled k místu, odkud k ní doléhal tichý pláč, viděla jen černočernou tmu.

Škoda, že nemá jiné možnosti úniku a musí se spoléhat výhradně na svůj mozek. Nemá zbraň. Pálku, nůž, pilu, hrábě, sekýru nebo... panebože, co by dala za bouchačku...! Jenže když přimhouřila oči a zkoumala stěny a podlahu, viděla jen chudičkový výběr náradí na stojánku a mobilní telefon, který zřejmě nikdy nezvonil, přestože do něj mluvil poměrně často, a zdálo se, že pořád se stejnou osobou. Teď zrovna pracoval s nůžkami a ona měla dojem, že v držáku na stěně spatřila šroubováky a páčidlo, ale nebyla si úplně jistá. Všude panovalo příšeří, do nosu jí pronikal zatuchlý vzduch. Neumdlévala a pořád pilně rozmotávala uzly. Cítila, jak se jeden pramen provazu uvolnil. Paprsek naděje, který jí vzklíčil v srdci, v sobě raději udusila. Teď není vhodné předbíhat událostem. Strašně se potila. Perličky potu stékaly na tvrdou podlahu, prsty jí klouzaly a ona nepřestávala tahat za splétané nylonové prameny, napínala klouby k prasknutí.

Najednou provaz povolil.

Napětí se uvolnilo.

Zdá se jí to, nebo ne?

Panebože!

Znovu popotáhla stejný konec provazu a znovu pocítila, jak se uzel rozplétá.

Chloe hlasitě posmrkla a vzlykla.

Přestaň, měla chuť okřiknout sestru. Nedávej tomu úchylnému debilovi pocit uspokojení z toho, že uslyší, jak se bojíš. Buď silná. Zvládneš to. Víš, že jo.

Jenže to je lež, ne? Zoe v hloubi duše vždycky věděla, že ta silná je ona, že Chloe je slabší, tak to bylo odjakživa. Cožpak Zoe nehrála roli ochránkyně už ode dne, kdy se před jedenaadvaceti lety narodily? Zoe přišla na svět jako první – podle rodičů s takovým řevem, až málem zbořila porodnici. O pár minut později se narodilo její dvojče, ale to naopak nevydalo téměř ani hlásku. Chloe byla tak tichoučká, že porodní asistentky musely několikrát kontrolovat, jestli mladší miminko vůbec dýchá a tlučte mu srdce.

Momentálně si Chloe svůj tichý vstup do života na tomto světě vynahrazovala, jenže si nevybrala příliš šťastný okamžik.

Buď zticha.

Prosím, prosím, prosím.

Vydrž!

Zachráním tě.

Zoe vydechovala takovou dobu, až se divila, jak dlouho asi zadržovala dech.

Pokud budu moct.

I jí se chtělo brečet, ale věděla, že by to nepomohlo. I ona cítila potřebu ječet a svolávat hromy blesky, ale opět si uvědomila, že by to nadělalo víc škody než užitku. Zoe nechtěla, aby ten hajzl věděl, co si myslí, ani že si vůbec uvědomuje, co se děje. Nechtěla mu dát sebemín najevo, že plánuje útěk. Ať si věří, že je pořád poslušná a třeba omámená bůhvíjakou drogou, kterou jí píchl, nebo vyděšená do morku kostí, takže se nezmůže na větší odpor. Ať si ten kretén myslí, že s ní

bude snadné pořízení, že udělá přesně to, co on chce, a nebude se bránit.

Ani náhodou!

Kdyby tak dokázala utéct...

Nějak se zachránit a pomoci i sestře. Panebože, nemohla by Chloe s tím trapným vzlykáním přestat?

Pod rouškou tmy se protáhla ve snaze zcela uvolnit provazy, kterými byla spoutaná. Strnula. Falešný zpěv se k ní blížil.

Stáhl se jí žaludek a málem se zalkla při pomyslení, že šílenec přerušil svou práci u ponku – ať to bylo cokoli – a blížil se k ní. Slyšela jeho tlumené kroky, tiché a hrozivé, ale přinejmenším měla představu, kde se v šeru nachází.

Koutkem oka viděla, jak se natahuje pro něco na zdi za ní – pro nějaký nový nástroj. Panebože, je možné, že má zbraně přímo v dosahu? Srdce se jí znovu sevřelo paprskem naděje, protože se k ní otočil zády a šel k ponku.

Dělej, dělej.

Po zádech jí stékal pot, protože znovu začala uvolňovat uzel na poutech.

„Hej!“ Jeho ochraptělý hlas zaburácel temnotou. Promluvil ostře. Vztekla. Pro tuto chvíli zapomněl na svůj pitomý popěvek.

Zoe strnula. Panebože, kdyby zjistil, že se snaží osvobodit...

„Přestaň s tím!“ křikl.

Je s ní konec! Doslova se koupala v potu, ale neodvažovala se ani dýchat.

„S tím pláčem a vzlykáním. Dost! Stejně je to k ničemu. Navíc,“ dodal a do ironického tónu se mu vmísila nepříjem-

ná bodrost. „Za chvilku máš narozeniny, tak bys měla být šťastná. No ne?“ popichoval Chloe zlomyslně.

Zoe z jeho žoviálního hlasu naskočila husí kůže.

Znovu pohlédl na hodiny a zavrčel: „Krucí, už je čas.“

Proč se tím časem tak zaobírá, sakra? Musí snad někam jít? Je to důležité? Proč má vlastně v téhle poloprázdné díře na zdi hodiny?

„Drž hubu!“ Hned se zase vrátil ke své staré otřepané melodii, pobrukoval si a propěvoval a stále něco vyráběl u ponku. Jenže co vlastně? Napadlo ji, že asi nic dobrého. Nechtěla se nad tím zamýšlet, nechtěla si představovat, jaký příšerný a zvrácený osud pro ni a pro Chloe připravil. Prázdná díra v útrokách namísto žaludku pro ni byla varováním, že ať pro ně vymyslel cokoli, bude to daleko děsivější, než si sama umí představit. Nechutné pomalé mučení a možná znásilnění – vzhledem k tomu, že ji svlékl donaha. Ne, takhle uvažovat nebude! Dost!

Do rozvazování pout se pustila s novou zarputilostí, protože cítila, jak jí kolem zápěstí ještě o něco víc povolují. Neměla plán. Věděla jen, že prvním krokem bude uvolnit si ruce a osvobodit se, než si jejich věznitel vůbec uvědomí, co se děje. Vrhne se na něj. Dostane se odsud a sestru vezme s sebou. A třeba ho tady zamkne, jestli to půjde.

Nejdřív se musí zbavit pout. Zařezávala se jí do zápěstí, odírala kůži, cítila, jak ji odřeniny pálí, ale pořád s uzlem bojovala. Ležela zády k němu, a tak mohla jen doufat, že jakýkoli její pohyb pohltí temnota. Sestra teď vzlykala o něco tišeji, ačkoli stále dost hlasitě, aby ji slyšel.

„Říkal jsem dost!“ zařval vztekla a přehlušil neúprosný tikot hodin. „Do prdele!“

Švih!

Zastavilo se jí srdce. Místnost se kolem ní jakoby svírala, cítila pach hlíny.

To ne!

Zarískovala pohled přes rameno a znovu v matném světle spatřila tenký opasek, který měl přehozený přes svalnatá ramena a padal mu měkce za záda. V šedavém světle se tyčil jako obr, držel strašlivý pás kůže, dal si ruce v bok a hleděl do tmy, nepochybně na Chloe.

„Ty mi nerozumíš, kurva?“

Panebože. Kristepane. Chloe!

Švih!

Udělal náhlý bleskurychlý pohyb a znovu páskem švihl. Zoe málem nadskočila leknutím. V tichu, které následovalo, by nejraději plakala lítostí kvůli Chloe, která zřejmě dostala největší výprask ve svém životě.

„Nenuť mě to znovu použít,“ pronesl varovně hlubokým chraplavým hlasem. Zvedl ruku a pruh kůže mu visel ze sevřené pěsti jako had.

Vyschlo jí v krku.

Najednou dostala strach.

Usilovně se snažila rozvázat pouta, a jakmile cítila, že pořád povolují, nespouštěla z věznitele pohled. Provaz se skutečně kousek po kousku uvolňoval. Poznala to, protože dokázala lépe hýbat rukama a cítila, jak se jí žilami zase rozproudila krev a do špiček prstů se vrací cit.

Nakonec provaz téměř zázračně povolil úplně. Sevření pout zmizelo, cítila jen dotyk provazu na kůži, ale tlak kolem krku zmizel.

Hurá!

Nenápadně rukama zatřásla, aby je vyvlékla, uvažovala, jestli si má rozvázat i nohy. Co to je za blbé úvahy? Jistěže ano! Pokud chce odsud odejít po svých, je to nutné. V krvi už jí koloval adrenalin a díky němu se ještě víc schoulila a využila polohu skrčence jako zástěrku, aby si mohla ohmatat pousta kolem kotníků, a konečky prstů opatrně přejížděla uzly.

On si pořád prozpěvoval, ale přitom se každou chvíli díval na hodiny, jako by pro něj byl čas důležitý. Co to s tím má...? Panebože! Najednou pochopila. Má s nimi *něco* v úmyslu přesně v okamžiku jejich narození! To bude ono. Nápadně umístěné hodiny. Písnička. A ony obě tady...

Moc času nezbývalo.

Zoe se narodila uprostřed noci – v 1:21. Chloe o sedmáct minut později v 1:38.

Panebože! Další pohled na hodiny.

1:14

Pokud se nemýlí, zbývá jí na nějakou akci jen sedm minut! Zběsile tahala za uvolňující se uzel. Cítila, jak se rozmotává.

No tak, dělej!

Splétaný provaz jí sklouzl z kotníků jako had. Konečně! Zoe pevně uchopila jeden roztřepený konec a tahala, křivila tvář bolestí, protože jí smyčka drhla odřenou kůží na krku, než konečně spadla. Sevřela provaz v ruce. Teď má zbraň.

„...*hodně štěstí, milá Zoe,*“ zpíval a jí se náhle do srdce vkrádal ochromující děs, protože ji oslovil přímo. Samozřejmě. Vždyť je prvorozená. „*Hodně štěstí, zdraa...*“

Vymrštila se.

Začal se otáčet přesně ve chvíli, kdy mu skočila na záda.

„Hej!“ vykřikl vyděšeně. Pustil nůžky a zařval. „Co to ku...“

Udělal krok, snažil se ji setřást, ale ona se ho zoufale držela jako klíště a omotala mu provaz kolem krku. Řval, vrčel a poskakoval jako vyhazující divoký kůň v rodeu a snažil se ji shodit. Jenže ona se ho držela ocelovým stiskem, pevně uchopila provaz v dlaních a přehodila mu ho přes hlavu na mohutný krk. Aby se na něm udržela, musela nohama sevřít jeho obrovské nahé tělo. Do nosu jí pronikal zápach, její věznitel byl celý zpocený, jak se chtěl vymanit ze sevření, a házel hlavou dopředu a dozadu.

Provaz jí sice spálil dlaně, ale zařízil se mu hluboko do masa. Zařála zuby a utahovala ho; v duchu si představovala, jak mu drtí hrtan. Zběsile se snažil škrtidlo uchopit.

Kňourání Chloe se změnilo ve zděšený jekot.

Chcípni, úchyle! pomyslela si Zoe, když se otočil kolem své osy, lapal po dechu, upadl na ponk a shodil přitom nůžky, stuhy, drát i hromádku šatů – jejího oblečení, sakra, byly to šaty, které na sobě měla při únosu. Všechno spadlo a rozlétlo se po podlaze. Mával rukama a srazil světlo na stropě. Kutálelo se po zemi a rozbilo se. Pořád z něj však vycházela nechutná namodralá záře. Nepřestával se zmítat. Poskakoval, jednou rukou se pokoušel uvolnit provaz kolem krku. Druhou obří prackou máchl dozadu, pěst mu prosvíštěla kolem hlavy směrem k ní, protože se zběsile snažil trefit kteroukoli část jejího těla.

Ani náhodou! Ani náhodou, sakra!

Přenesla váhu dozadu, vší silou utahovala smyčku, aby mu odřízla přísun kyslíku do plic nebo mu co nejvíc poranila hrtan, v ideálním případě zlomila vaz.

Vydával ze sebe přerývané chrčení, zadupal mohutnými nohama a pak se i s ní na zádech přirazil ke zdi, takže ji drtil svalnatými zády o tvrdý beton.

Prásk!

Po páteři jí projela bolest jako blesk.

Jektala zuby.

Z plic jí se syknutím a výkřikem unikl vzduch.

Cítila, že ochabuje a pouští se ho.

Ne!

Držela se ho jako klíště, i když s ní udeřil o zeď a znovu udělal krok zpět a vši silou to zopakoval, sevřel přitom v prstech provaz a zalapal po dechu.

„Chcípni, hajzle!“ sykla.

„Zoe?“ vykřikla Chloe.

Prásk! Narazila do zdi temenem hlavy.

V lebce jí vybuchla bolest. Před očima viděla jiskřičky. Měla dojem, že asi omdlí, provaz jí pomalu klouzal ze sevření.

Pro lásku boží, prostě chcípni!

Když Chloe znovu vykřikla, Zoe to prudce probralo a vši silou utáhla smyčku. Nepřestávala ji pevně držet a pořád utahovala, až cítila kašdičkový sval v okolí ramen a vnímala, jak se jí nylonová vlákna zarývají do prstů.

Ten netvor se po škrtidle pořád sápal. Prskal a sténal, vrávorál, udělal krok od zdi, tentokrát mnohem nejistěji.

Vybíchovala se k maximálnímu výkonu a utahovala provaz tak silně, že jí svaly málem praskaly.

Cítila, jak i on zatíná svaly. S tlumeným rykem se rozhodl znovu ji přirazit ke zdi. Dostala ránu a cítila, jak ji doslova přišpendlil a drtí ji o hrubý beton. Chrastily jí všechny kosti a byla celá odřená.

Cítila, jak jí provaz klouže v dlaních. *Ne, ne, ne!*

Zoufale se držela. Snažila se nadechnout.

„Zoe!“ vyjekla Chloe ze stínu v koutě. „Pomoz mi!“

Panebože, co si myslíš, že asi dělám?

Zoe dostávala křeče do zkrvavených prstů. Nasála vzduch, odhodlaná pokračovat v boji.

Najednou záda nestvůrného muže ochabla. Zavrával, našel rovnováhu, pořád prskal a snažil se nadechnout. Byl silný, ale už se mu podlamovala kolena.

Skvělé! Zařala zuby, omotala si provaz kolem prstů a tím pádem mohla utahovat ještě víc. On držel smyčku oběma rukama a snažil se ji uvolnit. Kýval se sem a tam, nohy mu podklesávaly.

To je ono, ty odpornej úchyle! Chcípni! Tohle bude tvůj poslední nádech.

Znovu podklesl a tentokrát dopadl na kolena.

Zoe pořád svírala provaz, slyšela, jak chrčí a pořád mu z krku uniká vzduch. *Sakra!* Vší silou zatáhla za oba konce provazu, až měla dojem, že si láme kůstky na prstech. Bylo jí to jedno. „Chloe!“ křikla. „Rozvaž se!“

Znovu slyšela jen kvílení.

Chloe je občas taková posera!

„Vzpamatuj se! Nůžky! Seber je! Přestřihni pouta. Dělej, Chloe! Do toho! Hned!“ štěkala na sestru rozkazy a obr pod ní klesal na kolena. „A ty chcípni, hajzle zsranej,“ vrčela mu do ucha, když konečně povolil a zhroutil se k zemi. „Chcípni už, do prdele!“

Dopadl na podlahu a jí pod jeho tělem uvízla noha, nemínila ale riskovat a snažit se vyprostit; raději pořád pevně utahovala smyčku, rozhlížela se v šeru a nevšímala si bolesti ve stehnu. K čertu s ním, ten je ale těžkej, hajzl!

S nesmírným úsilím si konečně odmotala provaz z jedné

ruky a druhou sevřela oba konce. Volnou dlaní zmateně plácala po podlaze a hledala kolem sebe nějakou zbraň.

Když zasténal, zase provaz utáhla, ale už téměř neměla sílu. Chloe pořád kňourala v koutě. Krucinál! Jako obvykle všechno nechává na ní. Divoce šátrala volnou rukou po zemi a najednou narazila na cosi ostrého. Kov. Nůžky!

Po zádech se sunula dozadu a volnou nohou do jejich odporného věznitele kopala, aby si vyprostila druhou. Konečně pustila provaz, kterým ho škrtila. Pak ve zkrvavených prstech pevně sevřela nůžky, otočila se a vši silou ho bodla do krku. Ostří pronikalo hluboko do měkké tkáně, přímo v místě, kam se mu předtím zařezával provaz.

Chloe zavřískala.

Zoe však ještě neskončila. Se značným úsilím se jí podařilo čepele nůžek rozevřít, rvala je za kroužky pro prsty a snažila se ránu co nejvíc rozšířit. Vzápětí nůžky zase prudce sevřela.

Netvor zařval a bylo slyšet odporne bublání krve a mlas-kavý zvuk. Zoe se modlila ke všem svatým, ať má poškozené co nejvíc svaloviny a tkání a přerušenu krční tepnu, hrtan, nebo dokonce míchu. Z následného syčivého mlaskání jí tuhla krev v žilách, ale neměla čas o tom dlouze uvažovat. Doufala jen, že ten hajzl co nejrychleji vykrvácí – pro její i sestřino dobro.

Doplazila se ke kvílivým zvukům, které vydávala sestra, a našla ji u stěny – nahou, svázanou a rozklepanou. Měla vytrštěné oči a mělký zrychlený dech.

„Panebože, panebože, ach, panebože,“ blekotala Chloe, třásla se, celá bledá. „Tys ho zabila.“

„To doufám.“

Chloe se rozplakala.

„Vzpamatuj se!“ přikázala sestře Zoe a začala jí nůžkami přestřihávat pouta. Měla ztuhlé prsty a také se chvěla, ale soustředila se, aby zkrvavené čepele nůžek rozevírala a zavírala a ostří používala jako nůž. Chloe na ni jen s hrůzou zírala. „Dělej, dělej,“ povzbuzovala se Zoe a bleskla pohledem na nehybnou hromadu masa, v níž se proměnil jejich únosce. Provazy byly pevné a nepovolovaly a Zoe by se nejraději také schoulila na zemi jako sestra, ale povzbuzoval ji adrenalin a strach.

Chloe jí navíc vůbec nepomáhala. „Nemůžu, nemůžu, já ne...“ omílala s vytřeštěnýma uslzenýma očima. „Ach ne, ne, ne!“ začala zase něco blábolit a lapala po dechu.

„Do hajzlu,“ zaklela Zoe bolestí a zaryla ostří nůžek mezi prameny obrovského uzlu.

Nakonec povolil a Chloe měla konečně volné ruce. „Dělej, pomoz mi s pouty na nohách,“ přikázala Zoe, ale Chloe se jen třásla, ve tváři nepříčetný výraz, namáhavě oddechovala a byla úplně k ničemu.

„Chloe!“ zatřásla Zoe dvojčetem a pustila se do rozvazování pout kolem sestřiných kotníků. „Vzpamatuj se! Musíme odsud vypadnout. Hned!“

„Ne. Panebože, on... on!“ strnule zírala Zoe přes rameno a ta si na zlomek vteřiny myslela, že se ten hajzl probral a pomalu se zvedá, aby znovu zaútočil. Rychlým pohledem si ale ověřila, že je pořád nehybný. Snad mrtvý.

Jenže Chloe byla jako zkamenělá. „Já... nemůžu... on...“ „Přestaň!“ okřikla ji Zoe.

„J-já... n-nemůžu...“ vzlykala Chloe a hleděla na nahého muže zhrouceného na podlaze, z něhož pořád pravidelně

vystříkovala krev a srážela se do temné louže kolem jeho těla.
„Já...“

Plesk! Zoe dala sestře facku.

„Au!“

„Můžeš a taky se pohneš,“ obořila se na ni přísně Zoe a konečně rozvázala Chloe provaz kolem kotníků.

Chloe si začala odmotávat smyčku z krku a skopla provaz z nohou. Zoe mezitím našla žebřík a všimla si, že je opřený o nějakou díru ve stropě.

Prudce Chloe postavila. „Dělej, padáme!“ I v přízračném modravém světle viděla, jak sestře naskakuje na tváři červený flek od její dlaně. Zoe neměla čas se tím zabývat. Dobře jí tak! Strkala sestru k žebříku a naposledy se podívala na cvoka, který pořád ležel na zemi v kaluži krve. „Hni sebou!“ zavelela. „Nahoru!“

„Ty jo, nemuselas mě fackovat.“ Chloe si třela rudý flek na obličej.

„Právě že musela. Tak honem. Nahoru, sakra! Lez!“ Co se s tou Chloe sakra děje?

Chloe šíleně pomalu šplhala po příčkách rozviklaného žebříku. *Dělej, honem, honem!* pobízela ji v duchu Zoe a téměř jí visela na patách. Netrpělivě ji postrkovala po nejistých příčkách výš. Jakmile se Chloe dostala nahoru, do pro ni neznámého místa, Zoe zdola zaslechla bolestný sten. Odporný zvuk vycházející ze stínů.

Sevřelo se jí srdce.

Ten magor nechcíp.

3. kapitola

„Co se děje?“ Oliiviin hlas působil doslova jako balzám. Jako vždy. Hebký a vášnivý, okořeněný nepatrnou jižanskou výslovností. Sexy jako hrom.

Bentz seděl na kraji postele a cítil, jak se matrace pod tenkou pokrývkou prohnula. Snažil se vstoupit do ložnice potichoučku, aby ji neprobudil, ale to samozřejmě nebylo možné. „Případ.“

„Otec John.“ Neznělo to jako otázka.

„Jo.“

Povzdychla si, převalila se na bok a rozsvítila lampičku. V měkkém světle viděl v manželčiných velkých očích obavu, všiml si spršky pih na jejím nose. „Chceš o tom mluvit?“ Zívla a odhrnula si světlý zvlněný pramínek z obličeje.

„Ne.“

„Nikdy nechceš.“

Zasmál se, naklonil se k ní a letmo ji políbil na tvář. Panebože, je nádherná!

„Dal sis pivo?“ Nijak ho nekárala. Jen se neutrálně ptala. Opřela se na loktech a naklonila hlavu na stranu.

„Pár jsem jich vypil.“

„Takže je to fakt závažný případ.“

„Já toho zmetka nenávidím.“

„Vím. To my všichni.“ Měla na sobě sice obrovské tričko, ale přesto působila neskutečně žensky.

Pobavilo ho, jak našpulila rty, rozeplnul si košili, svlékl si ji a zase zvažněl. „Tenhle chlápek, co je hlavně falešný kněz... Myslel jsem si, že je mrtvý.“ Přetáhl si tričko přes hlavu a sundal kalhoty. „Co to kruci zkouší? To nemohl mít tolik slušnosti, aby v té zatracené bažině zhebnul?“ Vztekle špinavé tričko zmuchlal. „Hele, všechny můj případy jsou zlé. To víš. Dělán přece na vraždách, kruci! Jenže někteří... někteří ti zabijáci, jako je třeba tenhle... s těma je to osobní.“

„Dostaneš ho,“ usmála se na něj v setmělé ložnici s průsvitnými záclonami, obrovskou postelí a stropem se štukovými lištami po obvodu. „Vždycky je dostaneš.“

„Myslel jsem si, že tenhle už to má za sebou,“ zabručel a hodil tričko do tmavého kouta ke skříni, kde stál koš na prádlo. Samozřejmě minul a tričko zůstalo viset na jeho okraji. Bylo mu to jedno. Vzpomínal na všechny případy, které neuzavřel, na vrahy, kteří unikli. U některých z nich věděl, kdo je pachatel, ale neměl dost důkazů, aby toho mizeru usvědčil. A vyskytlo se i pár takových, kdy byl pachatel usvědčen a postaven před soud, ale Bentz stejně pochyboval, jestli za mřížemi skončil ten pravý. Těchto případů byla naštěstí jen hrstka.

„Hej, co kdybys to na pár hodin hodil za hlavu?“ promluvila Olivia. Nechala jednu dlouhou nohu vyklouznout zpod příkrývky a natáhla ruku, aby ho pohladila po tváři. Rozzářily se jí oči a zvedla jedno hezky klenuté obočí. „Jsem vzhůru a malá spí.“

Nemohl si pomoci, aby se nezašklebil; úsměv se mu roztahoval od ucha k uchu. „Tedy, paní Bentzová...?“ protáhl tázavě. „Snažíte se mě svést?“

„Já? Nikdy!“ prohlásila, ale nechala ruku klesnout a pomalu mu přejížděla po krku a hrudníku až ke slabinám. „Och, och,“ předstírala nevinnost.

Bože, hrozně ji miluje!

Jediným prstem mu sahala stále níž, nevyhnutelně mířila mezi nohy.

Cítil, jak mu tuhne penis, předtím vzrušený jen napůl.

„Ty jsi ale čarodějka,“ naklonil se, aby ji políbil.

„Funguje to jenom u tebe,“ pronesla při polibku. On mezitím odhrnul pokrývku a vklouzl do postele k ní. Objala ho kolem krku a políbila s vášní, kterou spolu prožívali od první chvíle, kdy se milovali. Ano, vždycky nebylo všechno ideální. Jejich vztah občas procházel krizemi. Jenže ta vášně, kterou cítili, ta syrová touha a chtíč, nic z toho nikdy nevyprchalo. A když mu teď přejížděla dlaní po svalnatém těle, cítil, jak se mu zrychluje tep, zavřel oči, ztratil se v ní a přál si, aby jejich milování nikdy neskončilo.

„Pospěš si, honem!“ hartusila Zoe a strkala sestru ven z té příšerné díry. Žebřík vedl do místnosti s kamennou podlahou v malém domku připomínajícím spíše kůlnu než obytné stavení, a Zoe musela sestru vytlačit nahoru a ven. Jakmile vyšplhaly po kovových příčkách, Zoe žebřík vytáhla nahoru a nechala ho ležet na podlaze tmavé místnosti. Pokud se blázen v gumové zástěře nějakou náhodou vzpamatuje a bude mít dost síly, aby se probral a pokusil se je pronásledovat, bude lapený ve svém doupěti.

To sedí, napadlo Zoe, když zakopla o převrácenou židli a vedla Chloe ven do tmy.

„Co s ním bude?“ zeptala se Chloe a hlas se jí třásl strachem.

„Je mrtvý.“

„Tys ho zabila?“

„Jo! Hni sebou!“

„Skvělý. Úchylnej psychopat...“

Když Zoe otevírala staré dveře, zaskřípěly. Pak vedla sestru do černé noci. Dřevěné stavení bylo zchátralé, div že se na malé pasece zarostlé plevem nezhřítlo. Les, v němž se tento starý polorozpadlý srub doslova ztrácel, jako by ho dokonale stínil. Nedostalo se k němu světlo. Odsud nebylo vidět na případné sousedy, nikde ani stopa po civilizaci. Škoda, že neslyšely třeba jen vzdálený šum aut na dálnici nebo dunění vlaku na kolejích, případně hluboký zvuk houkání mlhové sirény na řece. Jenže ony slyšely jen svůj vlastní přerývaný dech, vytrvalé pleskání deště a vzdychání větru ve vysokých větvích okolních stromů. Pak najednou ostře vyštěkl pes, jako by se probíral ze spánku.

„Kde to jsme?“ zasténala Chloe a zdálo se, že se už už rozpláče.

„Nevím. Pojd!“ Zoe popadla sestru za ruku a rozběhla se po něčem, co vypadalo jako pěšina v hustém porostu. Noc byla horká a vlhká, déšť tiše zkrápěl stromy, cítily typický letní louisianský pach hlíny a bujné vegetace. Měla dojem, jako by k nim odněkud z dálky doléhal šum řeky, do nosu jí pronikala vůně říční vody.

Nesvítil měsíc. Hvězdy se většinou skrývaly za mraky, které bránily sebemenšímu záblesku světla.

„My... musíme někomu zavolat,“ prohlásila Chloe, zatímco uháněly po cestě.

„Skvělý nápad. Máš mobil?“

„Ne, ale...“ Ospalý pes byl najednou vzhůru a divoce štěkal.

„Já také ne. Tak dělej. Nezastavuj se.“

„Ale moje nohy...“

„Jo, já vím.“ Zoe také bolely nohy. Běžely bosé přes les, na sobě ani nitku, budou celé poškrábané a poštípané. Ačkoli byla cesta zarostlá vysokou trávou a šterk na cestě dávno zaježděný do hlíny, stejně jasně viděly dvě koleje projeté autem. Zoe se kopla do palce a polkla kletbu. Zarostlá pěšina určitě někam vede, přemýšlela, na nějakou silničku nebo příjezdovou cestu nebo tak něco. Mají jedinou možnost – držet se téhle pěšinky vinoucí se mezi vysokými stromy.

Každou chvíli se ohlížela s obavou, že ten magor ze svého vězení nějak unikl, dostal se na svobodu a je jím v patách. *Blbost*, říkala si. *Zabilas ho. Jsi vražedkyně.*

„Dobrý.“

„Co? Co dobrý?“ divila se Chloe a ve tmě pořád ještě pevně svírala sestřinu ruku.

„Nic.“

„Ach...“ vydechla zklamaně. „Do prdele!“ Chloe vyjekla a uhnula čemusi, co jím prolétlo těsně kolem hlavy. „Panebože, nebyl to netopýr?“

„Nevím. Je mi to fuk.“

„Sova. Noční pták. Řekni, že to byla sova.“

Není to jedno? „Jasně. Sova. Nelam si s tím hlavu. Musíme najít někoho, kdo nám pomůže.“

„Jsme nahé!“

„Jasně. Vím. Což je momentálně to nejmenší.“ Zoe pořád táhla sestru dál a upřímně doufala, že najdou bezpečné útočiště a ten odporný chlap, který je chytil, je mrtvý. Proč je sakra ten šílenec vůbec unesl? A co si to vyráběl na ponku, proč štípal nějaký drát a stříhal stuhy? A proč si prozpěvoval to debilní přání k narozeninám? Nic z toho jí nedávalo smysl. Jak se vůbec dozvěděl, že mají narozeniny? Kdo to vůbec je? „Dělej,“ pobízela sestru k větší rychlosti a v hlavě jí šrotovalo rychleji, než stíhala kmitat nohama. Jednoznačně si je vybral kvůli jejich narozeninám. Dozvěděl se o nich. Ale jak? Sledoval je? Špehoval?

Hodně štěstí, dvojčátka... Nezpíval to takhle? Jako by pro něj bylo důležité, že jsou dvojčata, a tudíž slaví spolu. Do prdele, co se to děje? „Pohni, Chloe,“ šeptala naléhavě a měla dojem, že se za nimi les zavírá. Zoe Denningová dnes, o svých jednadvacátých narozeninách, poprvé v životě pocítila přítomnost zla na tomto světě.

V hlavě mu dunělo, v krku tepala šílená bolest.

A ještě větší muka mu působilo vědomí, že ty dvě čubky zdrhly.

Poprvé přišel o obě své zajatkyně. Na chvilíčku zavřel oči a snažil se vzpamatovat. Kéž by nesnesitelná palčivá bolest na krku zmizela! Zvedl ruku a nahmatl si na hrdle zasychající krev. V tomhle má tedy kliku. Ta svině Zoe se ho pokusila zabít jeho vlastními nůžkami a provazem! Kurva práce! Ohrnul rty, znechucený vlastní slabostí. Jenže zatím není mrtvý.

Zkřivil obličej bolestí, převálil se a pomalu se zvedal. Konečně se mu rozjasnilo v hlavě. Rychle obhlédl sklep a vi-

děl ten nepořádek, rozbité světlo, rozházené stuhý, zkrvavené nůžky, které měly skoncovat s jeho životem.

Vydal ze sebe hluboký vrčivý zvuk. Zaplavil ho šílený vztek. Copak ty svině neví, že jim chtěl prokázat laskavost? Připravit je o život dřív, než dospějí? Zachránit je před hrůzami života, odloučením od sebe navzájem, zoufalstvím?

Přestal si dávat pozor. Polevil.

A Zoe toho využila a vrhla se na něj.

Kurva, to snad není možný!

Na krku mu zasychala krev a on si uvědomoval, jaké má štěstí, že vůbec žije, ale na druhou stranu ho doslova spaloval vztek, takže se ani nestihl zaradovat, že nezemřel. Jaká taky radost, když ho dvojčata takhle oklamala. Zoe ho málem zabila, a navíc se oběma podařilo zdrhnout. Do prdele! Co se stane, až na to přijde Myra? Svině, už ji slyší, jak ho okřikuje a nadává mu do pitomců.

„Zkurvený parchanti!“ chtěl zařvat, ale místo toho mu ze rtů splynul podivný šepot, bolestivé zakvičení. Došlo mu, že zranění, která mu Zoe způsobila škrcením a nůžkami vraženými do krku, mu budou bránit v mluvení; aspoň prozatím. Sice to bylo fuk, ale stejně ho to pořádně štválo.

Vztekle bouchl obrovskou pěstí do ponku. Všechno v něm vřelo.

To jí neprojde!

On se o to postará.

Musí je dostat. Dostihne je. Přivede zpátky. Dodělá svou práci. Pohlédl na hodiny. Ještě pořád má čas.

Jenže cítil, jak mu za očima tepe obrovská bolest, a zdálo se mu, že na hrdlo se mu slétli všichni démoni pekla a vykusují mu maso, požírají ho zevnitř. S obtížemi se dopotácel

k žebříku, ale nenašel ho. „Zatraceně!“ sykl, ale hned zavřel ústa, protože mu krkem projela bolest. Jen s největší námahou vzhlédl a spatřil poslední příčku žebříku v otevřených dvířkách průlezu.

Jak mohl být tak neopatrný a nechat je uniknout?

Bez ohledu na zranění popadl stoličku u ponku a postavil ji pod otvor ve stropě. Vylezl na ni, zvedl ruce, zamířil a švihl opaskem na vyčnívající příčku žebříku. Po jisté době se mu podařilo přehodit přezku opasku přes příčku a mohl opatrně tahat. Jenže opasek sklouzl, přezka se vyvlékla, a jak padala, málem ho praštila do tváře.

„Do prdele!“

Znovu páskem švihl nahoru a zachytil jej o příčku. Tentokrát držel. Pomalu zatáhl, sunul žebřík k otvoru a kus přes něj, aby se mohl překloupit dolů. Potom stačilo jedno prudké škubnutí, a žebřík díky zemské přitažlivosti sklouzl přes okraj otvoru přímo k němu. Pevně si ho opřel, aby nespadl, a vzápětí už šplhal vzhůru a prohledával malou místnost ve srubu. Po dvojčatech ani památky.

Venku už padla černočerná tma, nesvítil ani měsíc, ani hvězdy. Jemně mrholilo; byla špatná viditelnost. Zavřel oči a zaposlouchal se do zvuků noci. Přes tlukot vlastního srdce slyšel houkání sovy a pravidelné kvákání žab a nad tím vším vítr ve větvích. Ale žádné spěšné kroky. Ani tlumené hlasy. Nic nenaseďčovalo tomu, že by dvojčata byla někde blízko.

Kurva!

Náhle ho propaloval obrovský hněv, byl vzteky rozžhavený doběla, a přestože na sobě neměl vyjma té zatracené zástěry ani nitku, začal se potit. Opravdu mu utekly? Takže venku na svobodě pobíhají dvě holky, které ho dokážou identifiko-

vat? Zatnul zuby a hleděl do tmy. Nemůžou být daleko. Nebyl zas tak dlouho v bezvědomí, ani ne čtvrt hodiny, a ony jsou obě nahé a bosé.

Dvakrát se nerozmýšlel, oběhl kůlnu, kde se mohl jeho pes zbláznit, štěkal a vyl tak hlasitě, že by vzbudil i mrtvého. Na chvíličku zvažoval, že Reda pustí, ale nechtěl už ztrácet čas. V dodávce se bude pohybovat mnohem rychleji. Sáhl do hluboké kapsy zástěry a našel klíče. Věděl, že odsud existuje jediná úniková cesta, a je dost dlouhá.

„Dělej!“ zašeptala Zoe důrazně a nepřestávala tahat sestru za ruku. Pršelo stále silněji, déšť je divoce bičoval a šuměl tak, že už téměř nerozeznávala zurčení řeky. Najednou se zarazila, protože v dálce zaslechla zběsilý štěkot. „Dělej!“ Nemohla se dočkat, až budou od toho příšerného srubu co nejdál. Jistě, jejich věznitel tam zřejmě vykrvácel a už je mrtvý, ale stále se nemohla zbavit strachu, že nakonec neuniknou, a ten ji poháněl k rychlému postupu po nerovné cestě.

„Au! Sakra!“ Chloe klopýtla a zasténala.

„Co je?“

„Myslím, že jsem si rozsekla nohu. Zatracenej šutr!“

Tak to je blbý. „To nic není.“ Zoe sestru pořád táhla za sebou a nutila ji k běhu.

„Já... já nevím.“ Chloe znovu nasadila ukňouraný tón. „Proč se to vůbec stalo?“ dumala a ztěžka oddychovala. „Kdo byl ten blázen? A co po nás chtěl?“

„Co já vím? Sama jsi řekla, že je to blázen.“ Jenže ať s nimi zamýšlel ve svém chorém mozku cokoli, chtěl to provést na jejich narozeniny.

„Ježíšikriste, on nás zabije, Zoe. Vím to!“

„Prostě pojď,“ táhla Zoe sestru za sebou, protože do nočního ticha zazněl nový zvuk. Nějaký rachot. „Počkat!“ Prudce se zastavila, uklouzla na mokré trávě a zbytcích šterku.

„Co se děje? Myslela jsem...“

„Psst!“ I přes nářky Chloe a svůj vlastní hlasitý dech měla Zoe dojem, že zaslechla zvuk motoru. Auto. Zoufale se snažila zjistit, odkud k nim doléhá, a tak zavřela oči a napínala uši. „Slyšíš?“

„Co jako?“

„Auto, kruci, nebo nákladák, nebo... do prdele! Co když je to on?“

„Jak by mohl? Blbost, přece jsi ho zabila.“

„Taky si myslím.“

„Kde je to auto?“ Chloe se ohlédlá a rozhlížela se na všechny strany. Zoe i v temné noci viděla, jak má sestra vytřeštěné oči strachy, cítila její hrůzu. „Nic nevidím. Žádná světla, žádné...“

„Poběž!“ Zoe prudce táhla sestru za ruku. Musí seběhnout z cesty. Zoe se sice nechtělo věřit, že by ten magor její útok přežil, ale třeba má komplice. Chloe měla pravdu, deštivou nocí nepronikla žádná světla, ale nepravidelné vrčení motoru se k nim blížilo, a navíc ze směru od srubu. „Dělej!“ Zoe se prodírala temným lesem a vlekla sestru za sebou. Podle toho, jak Chloe zaostávala, bylo jasné, že Zoe byla vřdycky sportovnější, zatímco Chloe se líp učila. Dnes to bylo jedno. Chloe bude muset pořádně zabrat a vybičovat se, jestli mají před tou hroznou noční můrou utéct.

Znovu se jich zmocnila panika, protože zvuk motoru se pořád blížil. Panebože, ať jen projede kolem. Ať si myslí, že

jsme dávno pryč. Možná se měly jen schovat, zastavit se a využít temnoty noci coby úkrytu, ale v téhle situaci by si spíš koledovaly o průšvih. Určitě si s sebou vzal baterku nebo nějaké světlo a taky zbraň. Pušku, mačetu, cokoli.

Utíkej, UTÍKEJ!

Zoe táhla sestru za ruku a rychle seběhla z cesty, přes zarostlý příkop. Déšť konečně trochu slábl a po obloze letěly mraky, občas mezi nimi probleskoval měsíc, takže trochu viděly.

„Měly jsme poslouchat mámu,“ naříkala Chloe, když klopytaly mimo cestu a hnaly se k okraji lesa. „Měly jsme jít k ní domů.“

Co by, kdyby...

„Tak by nás ten magor nenašel.“ Chloe pořád nemohla popadnout dech.

„Pozdě.“

„Nebo jsem se spíš neměla rozcházet s Tommym. Kdyby tam byl, věděl by, co si počít...“

„Tommy je kretén a na tohle nemáme čas!“ Proč si sakra najednou vzpomněla na svého bývalého?

„Ale miluje mě!“

„Ježíši, to jsou kecy, hlavně sebou hod!“ Společně se prodíraly hustým porostem, trnitými keři, kopřivami, přes ostré borové šišky, které je bodaly do chodidel, když se poslepu hnaly lesem mezi stromy. Chloe měla dojem, že kdesi před nimi slyší a cítí říční vodu, možná aspoň potok nebo...

Bum!

„A do prdele!“ vyjekla Chloe a ruka jí vyklouzla ze sevření sestřiny dlaně, protože upadla. „Já se z toho poseru, fakt!“

„Psst!“ okřikla ji Zoe, znovu se prudce zarazila a ohlédla

se po sestře. Cítila, jak se jí přitom ježí hrůzou všechny chlupy. Je tady snad ještě někdo? Najednou měla pocit, jako když ji z úkrytu sledují desítky párů očí. Což bylo šílené. To teda ne! Pomalu vykročila ke zvuku tekoucí vody. Co nejdál od sílence, kterého nechala ve srubu, a od bůhvíkoho, kdo řídí to auto – protože jinak jsou tady samy, ne?

Praaask!

Nějaká větev.

Zoe se rychle otočila a snažila se něco rozeznat za sebou v temnotě. „Chloe?“ zašeptala.

Nikdo se neozýval.

„Chloe!“ Kde vlastně vězí? Musí být blízko. „Kde sakra jsi?“ Mluvila ochraptělým šepotem a zírala do tmy a stínů.

„Chloe?“

„Tady!“ ozvalo se z náhle ztichlého porostu. Jenže hlas zněl z větší vzdálenosti, jako by se zničehonic od Zoe vzdalovala.

„Kde jsi?“ zašeptala Zoe.

„Tady!“

Motor najednou ztichl a teď... panebože, Zoe zahlédla paprsek baterky, jak poblikává mezi stromy a neustále mění směr. Jak je sakra našel? *Ne, to není ten magor. Ten je přece mrtvý. Zabílas ho. Určitě jsi ho zabila. Nemohl přežít.*

„Třeba je to pomoc,“ zadoufala Chloe.

„Ne!“ Zoe tak přesvědčená nebyla. „Musíme hned odsud,“ vyjekla a máchla rukou do vzduchu. Tápala pořád tím směrem, odkud měla dojem, že slyší sestřin hlas. „Utíkej!“

„Nenechávej mě tady!“ vykřikla Chloe.

Zoe se otočila a vrhla se do hustého houští, letěla ke zvuku sestřina hlasu. Po několika krocích narazila nohama na cosi

těžkého a chladného. Než jí došlo, že je to spadlý kmen, udělala kotrmelec.

Krucí! Narazila do pařezu. „Aau!“ Ucítila ostrou bolest vystřelující do kotníku.

„Zoe!“ vykřikla Chloe. Paprsek baterky už pročesával les, bylo jasné, že je někdo hledá.

Ne!

Od odhalení je dělí už jen vteřiny, a Zoe nesmí připustit, aby ten lovec její dvojče našel. Nikdy! Zoe měla naději pronásledovateli uniknout, ale teď horečně uvažovala, jak zachránit sestru. S námahou se postavila, snažila se přenést váhu na nezraněnou nohu, a mávala, křičela a výskala, aby odvrátila pozornost člověka s baterkou od Chloe. „Hej!“ hulákala směrem ke světlu. Pohybovalo se rychle a poskakovalo, jako by ten, kdo baterku držel, běžel. „Haló! Tady!“

Jenže světlo se k ní neobracelo. Právě naopak. Otočilo se rychle do křoví několik metrů od ní, k sestře. Zoe zděšeně sledovala, jak bledý paprsek krouží, mění směr a pak zůstává na místě.

Najednou dopadl na Chloe. Choulila se k zemi, vypadala jako přízrak, jako by vrostla do země, zkameněla strachy.

„Uteč, Chloe!“ křikla Zoe a napínala zrak, aby rozeznala ve světle měsíce jejich pronásledovatele. Byl to nějaký vysoký obr. Chlupatý šílenec v zástěře. Ta zrůda žije! Záhadným způsobem přežila její útok.

Zvedl se jí žaludek a vřískala z plných plic na sestru, ať vstane a utíká. „Běž! Uteč!“

Jenže už bylo pozdě. V následujícím okamžiku se ten magor vrhl na svou kořist, s překvapivou pružností vyskočil a Chloe jen vykřikla. Baterka zhasla.

Panebože!

„Ještě je čas!“ zavrčel. Hlas mu zněl černou nocí jako ochraptělý šepot.

Zoe se instinktivně vrhla k sestře, ale teď byla polapená v temnotě; strnula. Ztratila orientaci! Hleděla do noci a přála si, aby dokázala v chabém měsíčním svitu na něco zaostřit. Když si její oči přivykly, spatřila ho, jak se sklání nad její sestrou ochromenou šokem. Vypadalo to, jako když jí dává ránu za ranou, ale když se na něj Zoe pořádně soustředila, rozezнала, že Chloe zase svazuje. Ten netvor ji znovu chytil do spárů a přemohl – přesně jako pavouk, který polapí oběť, spoutá ji a odloží... na později.

Zoe zaryla prsty do vlhké země, hrabala v hlíně a blátě kolem sebe a hledala nějakou zbraň – kámen, větev, cokoli. Cože to říkal? *Ještě je čas?* Jako by měl nějaký konkrétní termín. Nahmatala prsty kořen, ale nedokázala ho vytrhnout ze země. Krucinál, musí tady něco být, kámen nebo... nic!

„Pomoc!“ křičela Chloe a Zoe prudce vyskočila, ale nouhou jí znovu projela ochromující bolest. Ježíšikriste.

„Zoe! Nemůžu...“

Vzápětí její hlas utichl, jako by jí vrazil do pusy roubík.

„Jdeme!“ zaskřehotal.

„Ne!“ ječela Zoe a kulhala k nim. Zaplavila ji vlna děsu. Sledovala ho, jak si hodil Chloe přes rameno a vykročil k cestě. „Vrátím se,“ zavrčel příšerným hlasem. „Žádné strachy. Večírek nemůže začít bez tebe.“

Zoe udělala krok s úmyslem ho sledovat nebo nějak zastavit a zachránit sestru. Vždyť se jí to už jednou podařilo, ne? Jenže teď jí hlavou zněla jeho mrazivá slova.

Večírek nemůže začít bez tebe.

Jaký večírek?

A pak jí najednou došlo, že mu skutečně jde o správné načasování – o jejich společné narozeniny. Ať měl ten úchyl jakýkoli plán, potřeboval obě sestry najednou, ne pouze jednu, jinak by si nedával tu práci a neriskoval únos obou. Ten hajzl je potřeboval společně, jedině tak mohl splnit svůj nechutný úkol. Tím pádem nad ním měla Zoe jistou moc. Jediným způsobem, jak zachránit Chloe, bylo zachránit nejdřív sebe.

Zoe se pořád obracel žaludek strachy, ale couvla do lesa. Bolest v kotníku ji ochromovala a její šance na útěk byly nulové, ale musí se pokusit nějak vyklouznout a odlákat jeho pozornost od Chloe. Potřebovala se ujistit, že ještě není všechno ztracené. Pak na něj znovu zaútočí a sestru zachrání. Moc času sice nemá, ale tohle je její jediná šance.

Rozběhla se a slyšela, že ji pronásleduje.

Měla náskok, protože mu chvíli trvalo, než odnesl Chloe do auta. Panebože, pokud bude mít Chloe trochu zdravého rozumu a vzchopí se, třeba mu ujede a sežene pomoc! Jenže takové myšlenky byly příliš optimistické. Chloe je pasivní, introvertní, prostě zatraceně slabá na to, aby si sama pomohla. Chloe byla typická oběť. *Proto je na tobě, abys ji zachránila*, pomyslela si Zoe, když kulhala temným lesem.

A on se k ní blížil. Slyšela v podrostu za sebou šramot.

Ježíši!

Dohnal ji!

Přes šumění vody a svůj vlastní přerývaný dech slyšela dusot kroků a praskot větviček. Hnal se za ní.

Málem se jí zastavilo srdce.

Hlavně pořád běž. Utíkej.

Vrhla se vpřed, odhrnovala si větve před obličejem. Nohy

jí rozdíralo trní, ale nezastavovala se a vlekla se temnotou. Srdce jí divoce tlouklo, tepalo jí v uších, ale zároveň slyšela zrychlený dech svého pronásledovatele.

A hlavně byl blízko.

Zatraceně blízko!

Přestože byla sestra svázaná, Zoe pořád doufala, že využije času, kdy je v autě sama, a uteče.

Dělej, dělej, dělej!

„Nemá to cenu, ty mrcho,“ zaslechla jeho hlas nepřijemně blízko za sebou. Panebože, je přímo za ní! Adrenalin ji poháněl k rychlejšímu běhu. Náhle ucítila, jak jí chňapl po rameni. Upadla. „Mám tě!“ Pach jeho dechu napovídal, že je pár centimetrů od ní. Znovu po ní skočil, tentokrát jí sevřel ruku, ale Zoe se vymrštila a snažila se vykroutit z jeho železného stisku. Cítila, jak se jí vyvrací rameno, držel ji za ruku, ale měl vlhkou dlaň, zpocenou a možná zakrvácenou, takže mu vyklouzla.

„Kurva!“

Najednou doslova vyletěla vpřed, protože jeho stisk zničehonic povolil. V nekontrolovatelném pádu si vymkla kotník. Jen zasténala, ale vzápětí už se kutálela z prudkého svahu, chvílemi nadskakovala na výmolech, chvílemi klouzala po blátě a listí. Pořád zrychlovala, letěla níž a níž... daleko od něj. Nesnažila se pád zastavit, jen se zpevnila, jako by válela sudy.

Nad sebou, kdesi daleko za místem, odkud se tak náhle zřítíla dolů, matně slyšela řev motoru.

Chloe? Panebože, prosím... ať se zachrání!

Žbluňk!

Zoe sklouzla do vody.

LISA JACKSON

„Co to má kurva znamenat?“ chrčel kdesi nad ní úchyl.
„Do hajzlu!“

Cítila, jak ji proud táhne pryč od místa, kam spadla, a jen se tiše modlila, ať se její dvojče dostane na svobodu.

4. kapitola

„Zase! Už je to tady zase!“

Z mlhy vycházel Ariannin hlas. Šepot.

Prosím, ne. „Kde jsi?“ ptala se Brianna. Stála v temném houští utopeném v pomalu stoupající mlze. Ačkoli skrz černou tmu neviděla, věděla, že sestra je nablízku. Cítila to. „Arianno?“

„Pomoz jim!“

„Komu?“

„Ostatním.“

„Nechápu, koho myslíš.“

„Těm, kdo jsou jako my, hlupáčku. Pomoz jim,“ opakovala Arianna, a v tom okamžiku Brianna zjistila, že je sama na poušti, nad sebou jen nekonečné modré nebe a pražící ostré slunce. Dlouhatánské písečné duny střežily vysoké kaktusy. „Arianno?“ zvolala znovu Brianna. Jedinou odpovědí bylo šumění větru a křik supů kroužících nad její hlavou. Když obrátila pohled k zemi, spatřila je: dvě mrtvoly schoulené proti sobě v embryonální poloze, jako by jedna druhou zrcadlily. Pory-

vy větru hnaly písek pustinou, obnažovaly jejich kosti: lebky s prázdnými důlky, dlouhými zuby a křehkými nosními dutinami, kulatá trčící žebra a sukovitou páteř vybělenou pražícím sluncem.

Křečovitě se jí zvedl žaludek. Brianna pochopila, že zírá na ostatky pohřešovaných bratrů – dvojčat Garretta a Gavina Reevesových z Phoenixu. Musí zavolat policii. Jenže než se vůbec dokázala pohnout, jedna lebka se na křídově bílém krčním obratli otočila a zírala na ni. „Skoncij s tím,“ sykla a přehlušila i vítr.

„Cože?“

„Skoncij s tím, nebo budou další.“ Vítr se stále zvedal, jako by výhružně vrčel na rovinatou poušť, a hnal s sebou písek. „Krev bude i na tvých rukou.“

„Nechápu.“

„Ale ano, Brianno.“ Kostra zvedla ruku a pohladila nehybnou lebku svého dvojčete. „Chápeš.“ Vítr přímo duněl, začínala písečná bouře a hnala se vyprahlou krajinou. Brianna jen bezmocně sledovala, jak vichr odnáší kostru z místa společného hrobu a rozmetá ostatky po planině, zatímco druhá kostra zůstává nedotčená, nehybná a velice osamělá.

Nad hlavou jí znovu zakroužili supové a hlasitě křičeli.

Brianna prudce otevřela oči. Na chvíličku byla dezorientovaná a jen mrkala do tmy. Sen byl tak živý a skutečný! Pomalu odplýval. Znovu jí zazvonil mobil. Automaticky sáhla na noční stolek po matně rozsvíceném displeji. Ozvalo se další zazvonění. Na displeji spatřila fotografii a číslo Tanishy Lefevreové.

Tanisha byla kamarádka; seznámily se na skupinové tera-

pii, kterou Brianna sama vedla. Skupinu zřídila pro lidi, kteří se nemohli vyrovnat se ztrátou svého sourozence – dvojčete. Někteří si říkali „dvojčata bez dvojčete“. Tanisha byla jedním z prvních členů. Brianna se natahovala pro stále zvonící telefon a přitom musel odstrčit z polštáře St. Ivese, svého obrovského tlustého kocoura. Jeho předení bylo nepochybně zdrojem randálu z jejích snů.

„Haló?“ promluvila do telefonu, zamrkala a snažila se zapudit zneklidňující představy ze svého zlého snu. „Tanisho? Jsi v pohodě?“

„Ne,“ zazněla okamžitá odpověď. „Moc ne. A... ehm... vím, že je pozdě.“

Brianna pohlédla na hodiny. Skoro dvě ráno. „Fakt je pozdě.“

„Dyť jo, říkála jsem, že vím. Jenže jsem nemohla spát, pořád se mi zdály divné sny o Allacii. Promiň, ale potřebovala jsem si s někým promluvit.“

„Jasný,“ opáčila Brianna a povytáhla si za záda polštář, aby se pohodlně posadila. Rozsvítila lampičku na nočním stolku. St. Ives seskočil a řápnal k francouzskému oknu s výhledem na vnitřní zahrádku jejího nevelkého domku. „Co se stalo?“

„Prostě jsem včera měla takové divné tušení, jako když se to zase opakuje. Chápeš, to odloučení.“ Než se Brianna vůbec zmohla na slovo, vychrlila ze sebe svůj příběh. „Byly jsme s Allacíí... pubertačky, ale nebydly jsme u našich. Bydly jsme úplně samy a vyrazily jsme na nějaký dvojité rande nebo tak něco. Podrobnosti si nepamatuju. No a Allacia se prostě na tom rande naštvála na svého kluka a zdrhla. Já jsem tam toho svého kluka nechtěla nechávat, ale stejně jsem za ní běžela, jenže ona se mi ztratila z dohledu. Zmizela.“

Prásk. Nemohla jsem ji najít. Pak se to všechno nějak popletlo, a najednou jsem byla na vejšce, ale pořád jsme se stýkaly. Třeba mi psala esemesky, chtěla se sejít, ale nikdy nepřišla. Je to víc snů. Vždycky se mezi nima vzbudím, uklidním, pak si zase lehnu a zase se mi o ní zdá. Dost na palici, chápeš? Jako kdyby se něco dělo.“

Tanisha věřila, že existuje jakýsi vesmír dvojčat, že je spojuje neviditelná aura. Byla přesvědčená, že trauma prožívané jedním dvojčetem může cítit i to druhé. Tanisha také tvrdila, že je citlivá na bolest ostatních dvojčat, s nimiž se setkala. Brianně připadalo Tanishino přesvědčení trochu přes čáru, ale copak se koneckonců i jí samotné nezdál dost divný strašlivý sen o sestře-dvojčeti?

„Co se podle tebe děje?“ zeptala se Brianna.

„Oddělování,“ pronesla rozhodně Tanisha.

„Koho?“

„Nevím. Určitě ale dvojčat.“

„Někdo, koho znáš?“

„Ne... teda možná. Někdo, o kom vím z doslechu. Hele, já vím, že mě považuješ za trochu vyšinutou, pokud jde o vztahy mezi dvojčatama, ale věř mi. Nedokážu říct, co se děje s dvojčaty v Berlíně, Moskvě nebo Kapským Městě, ba ani tady v New Orleansu, pokud je neznám přímo nebo nepřím, ale když je znám, mám prostě takovej hrozně divnej pocit.“

„V případě, že je někdo odděluje od sebe.“

„Jo, no jo. Teda, neumím jim číst myšlenky nebo tak. Ani nemám ponětí o úplně cizích. Jenže pokud mě s nima něco propojuje, třeba jen tenoučká nitka, garantuju ti, že mám takový prapodivný tušení... Jako když ti po zádech leze pavou-

ček, chápeš? To pak nemůžu spát a nakonec ti uprostřed noci jako blbec zavolám.“

„To je v pohodě,“ ujišťovala ji Brianna, a St. Ives začal škrábat na dveře, protože se chtěl projít noční zahrádkou. „Volej kdykoli.“ Váhala, jestli se má přiznat, že se jí také zdálo o sestře, ale rozhodla se mlčet. O Arianně se jí zdávalo tak často, že dnešní sen nepovažovala za bůhvíjak důležitý.

„Dík. Říkala jsem si, že to ze sebe prostě hned dostanu a asi to tak úplně nechci řešit zítra na skupině.“

„Jenže právě kvůli tomu ta skupina existuje.“

„Jasně, chápu, ale... no, možná. Záleží, kdo tam bude, tak asi. A na debatě, která tam bude probíhat.“ Povzddechla si. „Hele, radši půjdu na kutě. Ráno fakt *brzo* vstávám. Tak nashle zítra!“ Zaúpěla. „Teda, technicky vzato dneska...“ Zavěsila a Brianna se musela ještě pěknou chvíli ujišťovat, že její sen nemá s Tanishiným nic společného.

Dvojčata na sebe myslí často, a i když se jedno odstěhuje, zemře nebo zmizí, zbylé dvojče se trápí vzpomínkami, sny, ba dokonce potřebou popovídat si s pohřešovaným. Všechna dvojčata sice k sobě nemají blízko, ale podle Briannina přesvědčení mají všechna dvojčata hluboké propojení, které je jiné než pouhý genetický rys biologických sourozenců. „Anebo si možná jen něco namlouváš,“ pronesla nahlas, shodila ze sebe peřinu a přešla k francouzskému oknu. Na skulinku ho otevřela a nechala kocoura vyklouznout ven.

Do pokoje zavanul letní noční větřík, rozvlnil záclony a přinesl s sebou sladkou vůni magnólií. Brianna vyšla ven za St. Ivesem a sledovala ho, jak prolézá keře vysázené po obvodu malého patia s nerovnou kamennou dlažbou a nefunkčním vodotryskem. Větřík rozhybal listy magnolie a Arianna

slyšela vzdálenou sirénu pronikající klidem noci daleko za zídkou své soukromé zahrádky. Zachvěla se a rozhlížela se po obvodu malé uzavřené verandy. Nebylo tady příliš mnoho místa k úkrytu, žádné koutky ani škvíry, kde by se někdo mohl schovat, a přesto se jí ježily všechny chlupy a strachy jí naskočila husí kůže.

Nikdo tu není. Vzpamatuj se. Ve stínech se neschovává žádný maniak, zahrádkou se neplíží vrah a ve skříni rozhodně není žádná pitomá příšera!

Ježte ze sebe ten pocit nedokázala setrást. Už dlouho.

Od Arianniny smrti. Brianna se od té doby nikdy necítila dokonale v bezpečí, nikdy doopravdy úplně.

Snažila se strach překonat. Všimla si, že vrata do garáže jsou zajištěná západkou – viděla, jak je zapuštěná do betonu. Výborně. Několikrát se zhluboka nadechla a trochu se uklidnila. „Pojď už domů!“ zavolala na kocoura, který ji nestydatě ignoroval a dál se věnoval svému nočnímu lovu. „Tak jo. Prima. Jak chceš. Máš pět minut. Slyšíš? Pět minut.“ Opravdu směrem ke kocourovi zvedla ruku a roztáhla prsty a vzápětí ji napadlo, že je totální cvok, když si může myslet, že kocour chápe hlasové povely, případně gesto, nebo že má pojem o čase. Připadala si jako pitomec, vrátila se do postele a zírala do stropu. Francouzské okno nechala pootevřené, do mezířky strčila klacík, aby se nezabouchlo a kocour mohl prolézt domů. Dívala se na strop a přemítala o Tanishiných snech o rozdělování dvojčat a o souvislosti s její vlastní noční můrou.

„Náhodná souhra okolností,“ pronesla nahlas a podívala se na fotku na nočním stolku. Vzala stříbrný rámeček do ruky a prohlížela si momentku pořízenou před nějakými tři-

ceti lety, na níž byla dvě batolata – identická dvojčata ve stejných krátkých kalhotkách a tričkách. Objímala se kolem ramen, stála na přídi rybářského člunu a za nimi se blyštěla mořská hladina a modré nebe. Brianna přejela prstem po sestřině tváříčce a trochu se jí sevřelo srdce. Arianna už je pryč tak dlouho, a přesto se jí po ní stále bolestně stýská. Obzvlášť za noci, jako je tahle.

A přestože si to Brianna nechtěla přiznat, přestože tím názorem opovrhovala, stále v koutku duše věřila, že na Tanishiných pocitech ohledně propojení dvojčat něco bude. Cožpak i ona neprožívala bolest z odloučení? A kdyby byla upřímná, musela by přiznat, že odloučení hrálo roli i v jejím snu, v němž kosti jednoho z dvojčat rozfoukal vítr po poušti.

Myslela na dvě kostry, které viděla v hrozném snu, a na to, jak věděla, že patří pohřešovaným bratrům Reevesovým. Neměla tušení, jak si tím mohla být tak jistá, ale zkrátka byla.

A co horšího – v hloubi srdce věděla ještě víc. Věděla, že on je zase venku a provedl další čin. Pevně zavřela oči, jako by si nechtěla připustit to, co ji naplňovalo děsem: Vrah 21 znovu udeřil.

Zoe byla vyčerpaná. Plavala s proudem stále rychleji, snažila se maximálně zvětšit vzdálenost mezi sebou a tím magorem. Chloe utekla, tím si byla jistá. V ledové vodě tudíž Zoe povzbuzovala výhradně sama sebe tím, že si opakovala, že je sestra v pořádku a teď je na řadě ona. I ona musí do bezpečí.

Každý normální člověk by v této chvíli veškeré snahy o útek vzdal, ale Zoe si nebyla jistá, jak ten blázen zareaguje. Nechala se tedy odnést proudem co nejdál a snažila se příliš nemyslet na aligátory, obyvatele těchto kalných vod. Bylo by

hrozné uniknout úchylnému šílenci, a pak se stát potravou krokodýlů.

Nech toho.

Neblázni.

Už ses dostala daleko, tak prostě pokračuj!

Když zvážila míru svého utrpení, cítila se bezpečněji tváří v tvář aligátorům než jemu. Pomyšlení, že je obě unesl a svlékl donaha šílenec a držel je v zajetí kvůli bizarnímu narozeninovému rituálu... znělo děsivě. Jenže jim se ho podařilo oklamat a zmařit jeho plán. Teda aspoň pro tuto chvíli. Vzhledem k tomu, že ho obě můžou identifikovat, pokusí se je zřejmě vypátrat a bude je pronásledovat.

Ne, její utrpení zdaleka není u konce.

Nikdy to nedokáže – pokud si neodpočine. Cítila v celém těle mrazivý chlad a bolel ji každíčký sval. Snila o horké koupeli, o své posteli. Jakmile doplavala za zákrut řeky, zahlédla v dálce světla. V jejich záři spočívala naděje – město na břehu. Doufala, že tam najde milosrdného samaritána, který zavolá policii. Vylicí pak policistům, co se jí přihodilo, spojí se s Chloe a tím snad tohle šílenství skončí. Mířila k civilizaci. Aspoň v to doufala.

Kristepane, prosím, modlila se v duchu, když ucítila, jak jí mezi nohama proklouzlo něco hladkého.

Panenkomarja... Odkopla to a snažila se udržet pravidelná tempa. V kotníku jí tepala bolest, svaly začaly ochabovat, ale stále plavala, aby se co nejvíc vzdálila od ohavného doupěte toho úchylného a přiblížila se k městu.

Ještě pár temp.

Natáhla před sebe ruku a ucítila cosi slizkého a kluzkého, a vzápětí ji ten těžký předmět udeřil do hlavy.

Bum!

Lebkou jí prolétla vlna bolesti.

Sjela pod hladinu, protože se přes ni valil tlustý hrubý kmen a hrozilo, že pod ním uvízne.

Zběsile sebou v černé vodě zmítala.

Z plic jí unikal v proudech bublinek vzduch, kryla si hlavu a odstrkovala se od kmene. Podařilo se jí vyprostit, ale už ztrácela pojem, kde je nahoře a kde dole. Potřebovala vzduch. Otevřela ústa a polykala říční vodu. Snažila se vynořit.

Plíce se jí svíraly, doslova vystřelila vzhůru a jen těsně znovu nenarazila do velkého kmene.

Bojuj, Zoe, bojuj!

Prskala a kašlala, snažila se dostat vodu z plic a zároveň lapala po dechu.

Svět se s ní točil.

Nerozeznávala, kde je dno a kde hladina, nerozlišovala noční oblohu od inkoustově černé vody.

Instinktivně sáhla před sebe. Prsty narazila na užší konec kmene. Sevrěla ho a držela se jedné větve jako klíště. Tohle bude její vor, její záchrana. Nepouštěla se a nechala se táhnout proudem. Mrkala a kašlala, uvědomovala si, jak je v černé řece zranitelná. Věděla, že by bylo snazší prostě všechno hodit za hlavu a nechat se spolknout řekou a temnou nocí.

Ne!

Kapitulace byla lákavá představa, ale teď si ji nemůže dovolit. Držela se tedy dál, tiskla se ke kmeni a chovala v sobě naději na život, bojovala s nastupující otupělostí, nechtěla upadnout do bezvědomí, po celou dobu se modlila, aby Chloe utekla.

• • •

Brána? Cestu ke svobodě jí blokuje brána? Chloe se nechtělo věřit té smůle, ale reflektory ozařovaly překážku jasně.

Jakmile si Chloe v okamžiku, kdy její věznitel zoufale pronásledoval Zoe, vyvlékla ruce z uvolněných pout, podařilo se jí zbavit se roubíku a zmocnit se klíčů od auta, které idiotsky nechal v zapalování.

A teď jí stojí v cestě brána?

Krucinál! Chloe nevěřila vlastním očím. Dupla na brzdy dodávky a vylezla ven. Musí se dostat pryč. Hned! Je to její jediná šance. A Zoe... ježíšikriste, co je s ní? Musela silou mocí překonat nutkání zůstat u řeky a hledat sestru, ale pak se uklidnila, že Zoe byla vždycky odvážnější, dominantní a vůdčí, a ta jí přikázala, ať uteče. Chloe tudíž nemínila sestru zklamat. Sežene pomoc, samozřejmě, a vrátí se k řece zachránit ji, takže nakonec bude v bezpečí i ona. Zoe byla mazaná, chytrá a měla kondičku a... krucinál, proč tady musí být ta zatracená brána?

Vylezla z dodávky, nechala dveře u řidiče otevřené, takže svítila vnitřní žárovka, ale začal cinkat pitomý alarm upozorňující na zapnutí pásů. Přední světla byla namířená na hliníkové mříže brány a na visací zámek. Bojovala s ním a jen ho proklínala.

Cože? Zamkl je zevnitř? Co teď? Mysli, Chloe, uvažuj!

Vší silou za zámek škusbla.

Nic.

Znovu napřela veškerou sílu, a znovu nic. No jistě. Jaký zámek by povolil, když za něj tahá slabá holka?

Možná má v autě nářadí, pilku na železo nebo... nebo

klíč! Třeba je na kroužku s klíči od auta! Rozběhla se k do-
dávce, ale najednou se jí zdálo, že mezi stromy něco zaslech-
la. Praskání větviček. Zvíře na lovu? Nebo snad on?

Ne!

Skočila za volant, neobratně vytrhla klíček ze zapalování,
jenže na kroužku víc klíčů nebylo. „Do prdele!“ Rychle pro-
hledávala okolí sedadla, příhrádku na rukavice, palubní des-
ku, hledala další klíče, pilku nebo...

Pohlédla do zpětného zrcátka. Rozeznávala v něm svou
siluetu a za ní jeho. Byl obrovský. Nahý. Celý od bláta a krve.
Tmavé vlasy připlácnuté k hlavě.

Krucí! Dvakrát se nerozmýšlela, zabouchla dveře, zamkla
se zevnitř, přeradila a dupla na plyn. Kola se roztočila tak
prudce, že se za nimi zvedla sprška štěrku. Dodge poskočil
dopředu a narazil do brány. Hliník zapraskal a prohnul se, ale
nepovolil. Zatraceně!

Chloe zařadila zpátečku a pohledla na běžícího muže.
Neváhala ani chvíli. „Chcípni, hajzle!“ ucedila a zase dupla
na plyn. Motor zahřměl a obrovský vůz vyrazil vzad.

Bum!

Bože, snad ho fakt přejela.

To ne!

Anebo taky nepřejela.

Zvedl se jí žaludek a přemáhala zvracení. Teď musí vy-
držet. Znovu přeradila a dupla na plyn v naději, že je dosta-
tečně daleko, aby auto zrychlilo natolik, že bránu prolomí.
Pneumatiky se protočily, dodge vyrazil vpřed, narazil do brá-
ny a zastavil se tak prudce, až se Chloe bolestivě praštila
o volant. „Au!“ Zatajila dech. Musí pokračovat. „Dělej, dě-
lej,“ sténala, přemáhala bolest a znovu dupla na plyn.

Slyšela kvílení, kola auta se zarývala do měkké cesty.

Bum! Zase ten děsný zvuk, který slyšela předtím, když ho přejela. Jenže vůz se najednou nehýbal. Ať šlapala na plyn, jak chtěla. Zmateně přeřadila na zpětný chod, aby se znovu rozjela na bránu.

Bum!

Cože?

Prásk!

Okno ve dveřích spolujezdce se roztříštilo.

Všude bylo sklo.

Oknem se protáhla tlustá ruka.

Chloe zavřískla.

Dveře se otevřely.

Ve slabém světle žárovky stál ten odporný obr.

Třímal obrovský klacek, velmi pravděpodobně větev, kterou použil, aby dodávku zbrzdil.

„Ne!“ Zděšeně se snažila nahmatat zámek dveří. Musí ven. Utéct!

Choulila se u dveří řidiče a pokoušela se najít kliku, jenže ďábelský úsměšek, který se mu rozlil na odřené, zkrvavené tváři, ji úplně ochromil. Věděl, že mu Chloe neuteče.

Z hrdla se jí vydral slabý sten.

Vyrval klíčky ze zapalování a otevřel přihrádku na rukavice.

Konečně našla kliku.

Zatáhla za ni.

Dveře povolily, ale když se vrhla doleva, aby vyklouzla z kabiny, něco jí sevřelo ruku. Obrovské tlusté prsty.

„Pomalu,“ zabručel jí do ucha. Bránila se mu, kopala, škrábala, snažila se vykrotit, ale ozvalo se kovové cvaknutí, jak jí nasadil pouta.

Ocelová pouta. Vytáhl je z přihrádky.

Než stačila zareagovat, přehodil si ji přes stehna a zkroutil jí ruce za zády. Přes svůj zběsilý křik slyšela hrůzné cvaknutí druhého náramku pout a věděla, že je konec.

Teď už si dá zatraceně pozor, aby ho nenapálila.

Chloe je v podstatě mrtvá.

5. kapitola

Po neklidném spánku se Brianna ráno osprchovala, sčesala si kudrnaté vlasy z čela a svázala je do volného uzlu, hodila na sebe včerejší vyšisované džíny a oblíbené bavlněné tričko. Zatímco se St. Ives po kočičím způsobu olizoval a myl, zašla do kuchyně uvařit kávu a opláchnout pár talířků, které jako by se snad v dřezu množily.

V hlavě jí pořád strašily noční můry a zneklidňující obrazy, ale za svítání se přesvědčila, že sny jsou sny, a tečka. Je hloupost myslet si, že kostry v poušti mají jakoukoli souvislost s Tanishinými děsy. „Všechno je to jenom prapodivná kosmická shoda okolností,“ mumlala si, když se ozval gong dveřního zvonku.

Pohlédla na hodiny na sporáku.

Ještě ani nevyšlo slunce.

Takhle brzy nikdo na návštěvy nechodí.

Utřela si ruce a zamířila ke dveřím, nakoukla, kdo je za nimi, a na prahu spatřila Selmu Denningovou. Stála v oblaku dýmu a zrovna zhluboka šlukovala z cigarety.

Brianna ucítila ve svém nitru ledový chlad. Selma přestala kouřit už před lety a vůbec pro ni nebylo typické, aby se tak brzy ráno zastavila na návštěvu. Bledá jako smrt, prošedivělé vlasy stažené do ochablého culíku. Ve světle verandy vypadala Selma neupraveně, obličej bez výrazu. Pomalu svítalo, slunce se teprve prodíralo ulicemi města a šedavými prsty zahánělo stíny, ale podle Selminých zmačkaných kraťasů, trička a svetru Brianna usuzovala, že se kamarádka moc nevyspala.

Když Brianna odemkla a otevřela, Selma spěšně uhasila cigaretu.

„Selmo?“

„Jde o dvojčata,“ prohlásila Selma dřív, než se Brianna zmohla na otázku. „Zoe a Chloe. Holky... ztratily se!“ Obličej se jí zkřivil bolestí, za skly brýlí bez obrouček měla zarudlé oči.

Brianna podržela dveře dokořán. „Pojď dál, pojď dál... prosím. A vezmi to od začátku.“

„Měly narozeniny. Teda, *dnes* mají narozeniny a... panebože...“ Selma se ani nehnula z místa přede dveřmi a oči se jí zalily slzami. Skryla si obličej do dlaní a vzlykla. „Vím, že to není zase tak dlouho, ale jsem prostě přesvědčená, že se jim něco stalo. Cítím to v kostech, chápeš?“

Brianna přikývla. Ačkoli sama děti neměla, chápala existenci neviditelného přediva vztahů mezi nejbližšími. Teď jí Tanishin telefonát i její vlastní sny o narušení vesmíru dvojčat a oddělování dávaly nový smysl. V jejím nejhlubším nitru začínal sílit varovný signál.

„Něco s nima je. Panebože.“ Selma si přitiskla na ústa vychrtlou ruku, ale vzápětí ji nechala klesnout. „Nemyslíš

si... teda jako... není možné, že je někdo... *unesl*?“ Hlas se jí vytratil, protože jí ta příšerná možnost došla.

Brianna vnímala ledový mráz kolem srdce. „Nevím, co si mám myslet,“ zalhala. „Ale pojď přece dál, pojď.“ Mávla na Selmu a ustoupila stranou, aby žena mohla projít dveřmi. Mezitím rychle pohlédla do stále ztemnělé ulice. Neviděla nic neobvyklého. Pečlivě dveře zavřela. „Pojďme do kuchyně.“

Brianna vycítila obrovský strach své návštěvnice, a tak ji vedla přes obývací pokoj do zadní části domu, kde v kuchyni překapávala káva a konvice už byla téměř plná. St. Ives se natáhl na kobereček u francouzského okna, takže měl dobrý výhled na dvorek. Brianna si představovala, že se kocour těší na svou denní aktivitu na dvorku, až budou nad chodníčky poletovat ptáci a cákat se v jezírku, a z pokroucených větví dubů vytvářejících stín nad malým stolkem na něj budou nakukovat veversky. Jak jednoduchý život!

„Kávu?“ nabídla návštěvě Brianna, otevřela skříňku a chvíli se v ní přehrabovala, aby našla neotlučený hrníček. „Černou, že?“

„Jo. Černá... stačí...“ Selma přemáhala slzy a znaveně dosedla na barovou stoličku u pultu.

„Proč mi to nevylicíš od začátku?“ Brianna se snažila nevšímat si vnitřního mrazení, z něhož jí tuhla krev v žilách, a pokoušela se samu sebe přesvědčit, že jde jen o shodu okolností. Nic jiného. Selminy dcery-dvojčata jsou pochopitelně v pořádku. Nebo ne?

„Jak jsem říkala, mají dnes narozeniny,“ šeptala ochraptěle Selma. „Jednadvacáté.“

Panebože.

Proto byl strach v Selminých světlých očích tak skutečný, přímo hmatatelný.

Brianna se snažila zachovat klid. „Jen kvůli tomu, že se přehouply do věku...“

„Nezačínej s tím!“ okřikla ji Selma překvapivě vzrušeným tónem a z modrých očí jí přímo sršely jiskry. „Hlavně mě nepoučuj, jo?“ Posmrkla a utřela si nos hřbetem ruky. „Na to jsme kámošky už dost dlouho.“

Má pravdu. „Jasně.“

„Prima. Obě víme, co by to mohlo znamenat.“ Rozechvěla se jí brada. Zavřela oči. „Hlavně ty.“

Brianna zase nemohla nic namítat. Obě věděly, že Brianna už dlouhá léta Vraha 21 přímo studuje. Vrah přezdívaný novináři číslovkou 21 děsil před několika lety jižní Kalifornii. Policie nakonec zatkla Donovana Caldwell a dostala ho před soud, kde byl usvědčen a odsouzen.

Jenže Brianna nevěřila, že by byl Caldwell schopen rituálních vražd, a obávala se, že záhadný Vrah 21 teď zabíjí znovu, rozšiřuje si sféru působnosti. Jenže proč tady? V Louisianě? Držela raději jazyk za zuby a nalila oběma kávu. „Nemysli hned na nejhorší,“ chlácholila kamarádku, i když už uvažovala úplně jiným směrem.

„Copak ti to nedocvaklo? Panenko skákavá, dosáhly plnoletosti, a já je nemůžu najít!“ Selmě se zlomil hlas. „A co když... co když je tady? Někde blízko? Děláš na tom roky, ne? Nevěříš přece, že zrůda, které se říká Vrah 21, je Donovan Caldwell. Tos aspoň tvrdila.“

Brianna to nemohla popřít. Hodně lidí vědělo, že se zabývá činy Vraha 21 a zvažuje možnost, že Donovan Caldwell je nevinný. Jako psychologka se pokoušela „nahlédnout do

hlavy“ Vraha 21, alespoň ze své profesionální perspektivy, a svůj pohled zakládala na veškerých informacích, které o zločinech sehnala. Většina lidí však nevěděla, že Donovan je její bratranec. Rodina Caldwellova s ní byla spřízněná přes matku, šlo o kalifornskou příbuzenskou větev, o níž jako malá téměř nic nevěděla. Jakmile však zjistila, že prvními oběťmi Vraha 21 byly její vlastní sestřenice a proslýchalo se, že je zavraždil jejich bratr, začal se celý případ týkat Brianny osobně. V následujících letech sháněla všechny dostupné podrobnosti o vraždách, pátrala coby zainteresovaná příbuzná a dvojče, a později jako psychologka. Vždycky se snažila tajit propojení své rodiny s dotyčnými vraždami.

Jenže to se mělo změnit. Bylo načase vyjít na světlo jednak s pochybnostmi, zda za mřížemi sedí správný pachatel, a nyní s tím, co se právě dozvěděla. Při své poslední návštěvě kalifornského vězení bratrance ujistila, že se o všechno postará. Chtěla vyjít s pravdou na světlo. Jenže její aktivity na Donovanovy deprese příliš nezabíraly.

„Nikdo nikdy neuvěří, že jsem to neudělal,“ opakoval zachmuřeně na své straně tlustého skla v návštěvní místnosti vězení, se sluchátkem na uchu. „Pravdou je, že jsem sestry rád neměl, to přiznávám. Ale nezabil jsem je. To jsem neudělal!“ Na chvíli mu vzplál v očích plamen. „A ostatní oběti, které mi taky připisují?“ Tiskl si sluchátko k uchu a zhluboka si povzdechl. „Nesmysl. Ani jsem je neznal.“

„Já vím, já vím. Věřím ti a přísahám, že pomůžu,“ slibovala, ale on měl v očích výraz odsouzence bez střípku naděje. „Musíš být prostě trpělivý.“

„Už to nedokážu. Zblázním se tady.“

„Ještě vydrž, prosím,“ žadonila a při pomýšlení, že ho nechává za mřížemi na bůhvíjak dlouho, jí bylo těžko.

„Nevím, jestli to zvládnou,“ pronesl, ještě než strážní jejich krátký rozhovor ukončili.

Brianna odjížděla z Kalifornie hořce zklamaná, protože v Donovanově případu nenastal žádný obrat. Státní byrokracie vypadala neprůstředná a losangeleská policie neměla zájem znovu otvírat soudní řízení s jedním z nejproslulejších sériových vrahů polapených v jejich státě.

Teď Brianna volila slova opatrně. Podala Selmě hrnek: „Jo, viděla jsem Caldwellla ve vězení. Doufala jsem, že jeho kauzu nechám otevřít a docílím zrušení rozsudku nebo alespoň odvolání.“

„Protože si myslíš, že je nevinný, co? A to znamená, že vrah je pořád na svobodě! Co když je právě tady u nás a nějak se dozvěděl, že mým holčičkám bude jednadvacet, zaměřil se na ně a... panebože. *On* je snad najít nemohl, ne?“ Ztvrdl jí pohled. Zírala na Briannu a čekala, že přikývne a bude ji ujišťovat, že ne.

„Není moc pravděpodobné, že by ten vrah přišel sem k nám,“ promluvila Brianna, ale jejím slovům scházela přesvědčivost. Přistoupila k ledničce a vytáhla poloprázdný karton mléka. „Tak už, prosím tě, spust'. Chtělaš to vzít od začátku.“

„Jo, jasně.“ Selma si protírala oči, jako by pár vteřin nevnímala. „Jak jsem říkala, dnes mají narozeniny, jsou plnoleté, chápeš, a tak...“ odkašlala si. „Doufala jsem, že to s nima o víkendu oslavím, ale měly jiné plány. Chtěly slavit s kamarády, vyrazit si na Bourbon Street, takže netoužily po martince za zadkem. Což jsem chápala, a tak jsme se domluvily, že to v rodinném kruhu oslavíme později. Zajdem na večeři, připijsi si a tak. Zdálo se, že jsou s tímhle uspořádáním

spokojené. Jasně, nemám tušení, jestli se chtěly vidět i s otcem..." Při zmínce o Carsonu Denningovi, bývalém manželovi, protáhla obličej a zadívala se do netknutého hrníčku s kávou. „Já totiž do *tohohle* exkluzivního kroužku *nepatřím*.“ Z jejích slov číselo hořkost.

Rozvod manželů Denningových rozhodně nebyl ani vzdáleně přátelský. Ačkoli od prapůvodního rozchodu uplynulo pět let, Selma se s ním stále nedokázala nebo nechtěla vyrovnat. Tvrdila, že rány v srdci jsou příliš hluboké. Carsonova nevěra byla opravdu odporná, o tom nebylo sporu. Brianna kamarádku chápala – o zradě a zlomeném srdci toho věděla dost.

Selma si povzdechla a pohlédla z okna nad kuchyňským dřezem. Zírala kamsi do prázdna. Brianna pochybovala, že Selma vnímá, jak ranní světlo proniká mezi větvemi magnólie, nebo jak se kolem vodotrysku slétají ptáci. Ne, Selmin pohled se upíral dovnitř, do vlastního soukromého pekla. Ačkoli Selma strávila několik let pokusy vzpamatovat se z rozpadlého vztahu, neměla bůhvíjaký úspěch. Carson se znovu oženil necelý měsíc po definitivním rozvodu, takže Selma z toho byla pěkně mimo. Vzal si milenkou, s níž předtím rok chodil. Fakt, že šlo o Selminu neteř, ještě umocnil její bolest a pocit zrady. Ačkoli Selma chodila od rozpadu manželství na psychoterapie, její stav se nijak nelepšil. Jakákoli rodinná událost ji zase srazila na žebříčku psychických útrap o stupeň níž.

A teď tohle.

„Co se stalo?“ zeptala se znovu Brianna.

„Taky bych ráda věděla.“

Brianna usedla na stoličku vedle Selmy, a ta se pustila

do vysvětlování, jak Chloe a Zoe, jinak studentky vysoké školy Všech svatých v Baton Rouge, dorazily domů s plánem strávit večer obcházením neworleanských barů s kamarády. Koneckonců měly po zkouškách. Selmě se ten nápad moc nezamlouval, ale ony se jen smály a jako vždy tvrdily, že matka trpí syndromem přehnané kontroly. Naprosto nevzaly v úvahu Selminu nabídku, že když už jsou v New Orleansu, mohly by využít její byt na Lafayette Street. Ačkoli slíbila, že i když přijdou domů pozdě, nebude se na nic ptát, její dcery odmítly strávit svou první noc coby oficiálně plnoleté v matčině pokoji pro hosty. „Aspoň jsem je donutila, aby u mě nechaly auto. Mají společné. Psané na Carsonovo jméno. Koupil jim ho před časem. Nechtěla jsem, aby po oslavě řídily, chápeš. Trvala jsem na tom, aby si v partě určily jednoho jako řidiče, a ten aby je odvezl zpátky do Baton Rouge. Pak si měly sehnat odvoz sem a auto si vyzvednout, ale... pořád tam stojí a...“ Smutně zavrtěla hlavou. „Podle mě na kolej vůbec nedorazily.“

„Ale jsou pryč teprve pár hodin,“ namítala Brianna. Kamarádka si všechno určitě maluje horší, než jaké to je, když se o dcery tak bojí. „Navíc slavily,“ snášela argumenty Brianna a hned se cítila trochu líp. „Třeba to prostě trochu přepískly.“

„Tak proč ani jedna nezvedá mobil? Nebo nenapiše esemesku?“ Selma se zamračila, krčila obočí za brýlemi a trochu se jí trásly rty. „Dnes po nich není ani vidu, ani slechu, a zjistila jsem, že Chloe nedorazila do práce. V půl šesté měla být v kavárně. Neobjevila se. Zoe má brigádu v účetní firmě, kam chodí na sedmou, a můžeš se vsadit, že tam taky zavolám, ale... mám prostě pocit, že tam nebude.“

Podle Brianny bylo pořád moc brzo na to, aby se člověk plašil. „Jsou dospělí. Já bych to všechno připisovala na vrub propařeně noci.“

„Moc ráda bych tomu věřila, ale nejde mi to. Prostě vím, že s nima něco je.“ Hrnek v Selminých dlaních se roztřásl, a tak ho raději postavila na poškrábanou krájecí desku. „Panebože, já jsem teda fakt karikatura matky.“

„Selmo, přestaň s tím seabemrškačstvím. Ještě ani nevíš, jestli s nima něco je – a jsi skvělá matka.“

„Neříkala jsem ti, ať mě nepoučuješ?“ obořila se na ni, ale vztek ihned vyprchal. Zatařala pěst a přiložila si ji ke rtům. Přemáhala slzy. „Promiň. Víím, že se mi snažíš pomoci. Naposled se ozvaly včera večer. Poslaly mi po večeri zprávu,“ šeptala a v tváři se jí zračila provinilost. „A víš, co se říká o prvních osmačtyřiceti hodinách po spáchání trestného činu?“ Pohlédla Brianně do očí a dodala: „Pokud se zločin nevyřeší v tomto časovém rozmezí a dotyčná osoba se stále pohřešuje nebo zmizí pachatel, stopa rychle chladne.“ Po tvářích se jí řinuly slzy a ona je hněvivě utírala.

„Uklidni se. Ještě ani nevíš, jestli k nějakému zločinu došlo,“ namítala Brianna, ale sama slyšela, jak je její námitka chabá. Zdánlivě uklidňující. „Už se někdy stalo, že by se ti takhle neozývaly?“

„No jo, jasně. Samozřejmě. Vždycky mě odhánějí a tvrdí o mně, že jsem magor, protože si o ně dělám takovou starost. Jakmile oslavily osmnáctiny a odešly z domu na vysokou, někdy se mi neozvaly celé dny. Jsou ale pořád na škole. Končí na podzim. Tudíž ohrnují nos nad tím, jak jim pořád potřebuju dělat matku.“ Hlasitě si povzdychla. „Asi... asi jsem posedlá kontrolováním, protože vím, jaké to je ztratit někoho blízkého.“ Zlomil se jí hlas. „Panebože, proč tu Sandra není?“

zeptala se zoufale. Sandra se jmenovala její sestra. Selma byla totiž podobně jako Brianna dvojče bez dvojčete a chodila na skupinovou terapii s Tanishou.

„To je normální chtít ochraňovat vlastní dítě bez ohledu na jeho věk.“

„Fakticky? Jejich otec mi totiž tak ochranářský nepřipadá.“ Selma zavrtěla hlavou a šedivějící culík ji polechtal na ramenou. „Samozřejmě jim dává svobodu, a koneckonců je plně vytížen svou novou rodinou.“ Mluvila s hořkostí v hlase a narážela na to, že Carson má dva malé syny – jednoho čtyřletého, další ještě neměl ani rok. Brianna celou historii znala, vyslechla si ji na skupinové terapii několikrát.

„Už jsi šla na policii?“

„Než jsem vyrazila k tobě, zavolala jsem na policejní oddělení v Baton Rouge. Jenže je to moc nezajímalo, protože holky se nepohřešují zas tak dlouho, a přece jen... chápeš... prostě *slavily*.“

„Mluvila s Carsonem?“

„Jejich otec se mnou nekomunikuje.“ Zavřela oči a povzdechla si. „Ale musela jsem se s ním nějak spojit. Vždyť co kdyby holky zajely k němu? A tak jsem napsala textovku jeho sestře, která mu měla zavolat. A jestli se mi ozval? Ne. Což není žádné překvapení. Bude si asi myslet... ach jo... že je to nějaký můj trik, abych... co já vím... získala jeho sympatie nebo pozornost, ale to je pitomost. Doufejme, že se mu Bette dovolala.“ Zvedla hrnek ke rtům a zase ho odložila, aniž se napila. „Jistě, obvolala jsem všechny možné známé. Nechala jsem vzkaz i děkanovi. Mluvila jsem s vedoucím studentské koleje.“

„Pořád bydlí na koleji?“ V jednadvaceti byly holky určité starší než většina studentů využívajících kolejní ubytování.

„No jo, já vím, většina děti se přestěhuje po prvním ročníku na privát, a věř mi, že mě holky dlouho a těžce přemlouvaly, aby mohly bydlet ve svém. Život na koleji považovaly za pragmatický, archaický a – možná to říkala Zoe – no, machiavellistický. Jenže právě na tomhle jejich otec trval. Pokud se má podílet na jejich výživě na vysoké škole, pak je prý dohoda taková, že budou bydlet na koleji, ve studentském bytě nebo v jiném typu kolejního ubytování pod křídly vysoké školy, a že budou chodit do školy i v létě, aby absolvovaly v řádném termínu. S tím jsem souhlasila. Carson ke svým dcerám nebyl tak úplně štědrý, rozumíš, a dluží jim aspoň podíl na podpoře jejich vzdělání. Kromě toho jsem bydlení na koleji považovala za bezpečnější.“ Opět se jí rozechvěl ret, když si uvědomila tu ironii. „Ukázalo se, že jsem se pletla. Není bezpečnější.“

Přestože začalo okny prosvítat do bytu slunce, jako by na celý dům padla tma.

„A co kluci?“ Holky Denningovy byly krásné a chytré a na střední měly vždycky spoustu kamarádů a akcí.

„No to víš, že jsem jejich bývalé obvolala. Nechala jsem vzkazy a rozeslala zprávy, ale zatím se ani jeden neozval.“

„Což není nic divného, vždyť to bylo uprostřed noci.“

„Jenže ani jedna teď s nikým nechodí – pokud je mi známo. Chloe se zrovna s tím svým Tommym rozešla. Ani nevím, jak se jmenoval dál.“ Selma se odmlčela. „Počkat... Tommy Jones, jako ten zpěvák, po kterém šlela moje máma někdy před sto lety! Chloe s ním chodila skoro rok. Aspoň myslím. Jenže nedávno se na něj vykašlala.“ Selmin pohled potemněl. „Důvod mi neřekla. Nechtěla. Prý do všeho strkám nos,“ prohlásila a načrtla do vzduchu uvozovky. „Navíc zdůraznila, že mi do jejího milostného života fakticky nic není.“

„A co Zoe?“

Selma zavrtěla hlavou. „Nic vážného už od druhého ročníku, když se s ní rozešel Zach. Zachary Armstrong. Chodila s ním od střední. V té době byli proslulá dvojka. Zach a Zoe, dvě Z. Jenže rozchod s ní pěkně zamával. Chvilí jí trvalo, než se smířila s tím, že je to idiot. Ale v poslední době se zdálo, že to překonala.“

„Třeba měla někoho, s kým nechodila tak na vážno?“ Brianna se posadila na jinou stoličku u pultu. „Někoho nového.“

„To nevím.“ Pokrčila rameny. „Holky mě v dospívání poněkud odřízly, takže bych určitě nebyla první na jejich seznamu těch, komu by se svěřily s novým vztahem.“ Mrkala, aby rozehnala slzy, křečovitě sevřela hrnek a konečně se napila. „Pořád se snažím nějak rekonstruovat, co se stalo, ale všechno je jako v mlhách. Dvě nejlepší kámošky tvrdí, že Zoe i Chloe s nimi kolem sedmé večerely a pak se chtěly sejít v baru na Decaturu – jmenuje se Houkající sova. Tam už holky ovšem nedorazily. Kámošky si ale nedělaly velké starosti. Myslely si, že se nakonec sejdou v Baton Rouge v takzvané Nálevně, v tom baru u univerzitního kampusu. Kámošky tam zůstaly až do zavíračky, ale moje holky se zase neukázaly.“ Vzhledla k Brianně s vážným výrazem. „Tohle by dvojčata nikdy schválně neudělala.“

„A kdy od nich někdo z kamarádů dostal poslední zprávu?“

„Kolem tři čtvrtě na devět, když Zoe psala kámošce, že se sejdou v Houkající sově.“ Utřela si slzy. „To by naznačovalo, že přestaly slavit někdy před devátou. Čemuž nevěřím. Ty jo?“

„Nezdá se to pravděpodobné,“ připustila Brianna, protože v jejím srdci vystřídalý naději obavy.

„Vím, že to zní šíleně, ale má to všechny příznaky katastrofy, hlavně jestli na svobodě běhá Vrah 21, jak říkáš.“

Brianna nechtěla uznat, že kamarádka má stoprocentní pravdu. „Třeba se ještě ozvou,“ namítla.

Selma ztlumila vzlyk a zavrtěla hlavou. „Jediné, co na tom nechápu, je, proč by udeřil u nás? Vždyť ke všem těm vraždám došlo v jižní Kalifornii, ne? Proč by chodil sem? Proč New Orleans?“

„Dobrá otázka,“ kývla Brianna a snažila se utišit divoký vztek, s nímž bojovala každý den, když pomyslela na Vraha 21. Raději než by snášela další Selmin pohled, seskočila ze stoličky a přešla ke kuchyňské lince. Strčila svůj hrnek do mikrovlnky a třicet vteřin čekala, než se jí ohřeje káva. Počítala vteřiny a přitom jí uzrál v hlavě plán. Pokud se prokáže oprávněnost Selminých obav, je načase pustit se do tvrdého boje. *Opravdu* tvrdého.

Najednou se zlé sny a znamení z nočních můr promítly do Selmina strašidelného příběhu o pohřešovaných dcerách a vytvořily děsivou virtuální realitu. Dvojčata, která oslavují jednadvacáté narozeniny. Dlouhé hodiny, kdy si Brianna snažila racionálně vysvětlit všechna znamení, kdy zaplašila svá podezření jako stihomam, se nyní zhmotnily a proměnily v ochromující strach.

Na kamarádku nedokázala téměř ani pohlédnout.

Proč New Orleans? ptala se Selma.

Odpověď byla prostá: Kvůli tomu podělanému Ricku Bentzovi.

„Musíš na policii,“ prohlásila Brianna. „Půjdu s tebou.“

6. kapitola

„Tohle nebylo součástí dohody.“ Jase Bridges upřeně hleděl na svého staršího bratra, ale Prescott jen pokrčil rameny. Stáli v obývacím pokoji starého domu, kde oba strávili dětství.

„Dohoda se změnila.“

„Jak?“

„Leně se tady nelíbí,“ pokrčil znovu rameny Prescott.
„Prý se tu skrývá příliš mnoho duchů minulosti.“

„Duchů?“

„Jo. Duchů. Přízraků. Vzpomínek. Říkej tomu, jak chceš.“
Prescott byl o pár centimetrů vyšší a celkově mohutnější. Měl širší pas i ramena, plnější obličej. Zatímco Jasonovy vlasy byly světle hnědé, Prescottovy téměř černé. V americkém fotbale hrál obranu, dotáhl to do ligy a dostal nabídky od několika menších škol. O tři roky mladší Jase byl naopak útočník, ale skauti si ho nevšimli ani na vysoké. Prescott si prohrábl černou kštici a zamračil se při pohledu z okna na okolní lány půdy, na kterých kdysi bývala obrovská plantáž cukrové

třtiny. V průběhu staletí farmu rozparcelovali na menší políčka, kde se naposled pěstovala sója a choval dobytek. Momentálně však pole ležela ladem, stodoly byly prázdné a ve stájích bylo uloženo jen nepoužívané nářadí a rezivějící stroje. Jase s Prescottem farmu zdědili po smrti strýce, který se nikdy neoženil a neměl děti. Původně si plánovali, že Prescott, který tady s rodinou pět let bydlel, bratra vyplatí. Když měl teď položit peníze na dřevo, dohoda se najednou zvrtila.

Prescott položil Jasonovi ruku na rameno. „Hele, stalo se prostě to, že Lena chce bydlet ve městě blíž školy, aby mohla dohlížet na děti a pomáhat. A když teď dělám pojišťovák, nemám čas se touhle barabiznou zabývat. Musíme se pohnout dál. To snad chápeš, bratříčku.“ Pak se zeptal, jako by ho ta myšlenka napadla náhodou: „Už ses potkal s Briannou, co jsi zpátky?“

Jase cítil, jak mu tuhne zátylek, ale neodpovídal.

„Je ve městě. Má ten domeček v zahradní čtvrti. Vrátila se domů a zahrázila tady, přesně jako ty.“ Vrhł po bratrovi pohled, kterému rozuměli jen oni dva. „Podle toho, co jsem pochopil, je z ní teď psychologka. Zpátky je zhruba rok. Má soukromou praxi a vede nějakou skupinu pro dvojčata.“

„Jak to všechno víš?“

„Prosím tebe, jsi novinář, ne? Zjisti si to sám.“

Jase čekal.

Prescott pokrčil rameny. „Jsem přece pojišťovák, sakra. Vždycky pod tlakem, abych získával nové klienty, tak jsem si ji otukl. Kdo ví? Třeba by se jí nějaká životní pojistka hodila?“

Jase nemínil v hovoru o Brianně Haywardové pokračovat, nechťelo se mu na ni vůbec myslet. „Už si hledáš něco,

kam se odstěhuješ?“ zeptal se a prošel za bratrem známou předsíní.

„Je to už na dobré cestě.“

V kuchyni, kde se kroutilo staré linoleum a linka byla po desetiletích užívání značně poškrábaná, sypala Lena do misek müsli. Světlé vlasy měla sčesané do volného culíku na temeni a měla na sobě tričko, které jí obepínalo rostoucí břicho, k tomu bílou sukni a žabky. Rytmicky pleskaly, protože se po kuchyni energicky pohybovala.

Byla to drobná žena, která se kdysi mohla chlubit dokonalou postavou se štíhlým pasem, jenže teď byla v osmém měsíci a vypadala podsaditá. Ohlédla se přes rameno na švagra. „Pres už ti řekl, že se stěhujeme?“ zeptala se a uzavřela otvor na velké krabici lupínků.

Jase přikývl.

Lena jako by cítila potřebu to dovysvětlit. „Tady nemůžu zůstat. Prostě nemůžu. Nepřivedu na svět další dítě, které bych nechala vyrůstat v téhle pustině.“ Přešla do spíže, strčila krabici na policičku a křikla do patra: „Děti! Honem! Přijďte pozdě na náboženství! Trinity, slyšíš? Calebe, mazej okamžitě dolů! Pronto!“

Lena zaslechla šouravé kroky, a tak přešla k lednici, vzala krabici s mlékem a postavila ji vedle dvou lžic na stůl u zdi naproti dřezu. Stál tam od dob, když byli Jason a Prescott malí a bydleli tady na farmě.

„Prescott tvrdí, že tu vidíš příliš mnoho duchů,“ podotkl Jase.

Lena střelila po manželovi pohledem a pak automaticky promnula mezi prsty křížek, který nosila na řetízku kolem krku. „Psst!“ sykla varovně, protože po schodech už dusaly děti a vtrhly do kuchyně.

„Strýček Jase!“ zajásala Trinity a při pohledu na něj se jí rozzářily hnědé oči. Hned se mu vrhla do náruče. „Nevěděla jsem, že jsi na návštěvě!“

„Vetřel jsem se k vám,“ škádlil ji a zvedl si ji na klín.

Vzápětí vběhl do kuchyně její mladší bratr Caleb a výskl nadšením. „Ahoj!“ křikl a bez váhání skočil strýčkovi kolem krku.

Jase ho zachytil druhou rukou. „No nazdar, mladý muži.“ Jase si o sobě nikdy nemyslel, že by měl bůhvíjak rád děti, ale když se mu před sedmi lety narodila neteř, všechno se změnilo.

Lena se zamračila. „Řičíš tady jako kůň, a navíc nemáme na legrácky moc času,“ zpražila švagra přísným pohledem. Pak pohlédla na děti. „Pospěšte si. Snídaně, a šup do kostela. Slečna Suzy nemá opozdilce ráda a reverend Tim pro vás má speciální dobrůtky.“

„*Nesnáším* nedělní školu,“ naříkal Caleb a jeho sestra vytřeštila oči.

„Tohle neříkej!“ sykla Lena a ohlédla se, jako by čekala, že se za ní zjeví samotný satanáš. „Nedělní školu přece miluješ, to je jasné. Teď sebou hod' a vezmi si věci.“

Trinity obrátila oči v sloup a vyklouzla ze strýčkova objetí. „Tak jo,“ povzdechla si s takovým výrazem, že by na něj byl hrdý i ten nejvzdorovitější puberták, a posadila se na židli k snídani.

Po ní seskočil z Jasonovy náruče i Caleb a uvelebil se na své židli. Matka mu přelila lupínky mlékem a pak podala krabici Trinity. Jakmile děti namočily lžice v miskách, Lena kývla na manžela, že teď má potomky na starosti on, a vyšla do chodby. Kývla prstem na švagra, aby ji následoval.

Na chodbě Lena bezmyšlenkovitě sundala z věšáku růžovou bundičku své dcery, ale když vyhlédla ven a viděla, že to vypadá na pěkné parno, zase ji pověsila nazpátek.

„Poslyš, Jase,“ ztišila hlas. „Vím, že sis myslel, že tě vyplatíme, ale my teď prostě nemůžeme. Jasný?“ Zvedla obočí, ale na jeho reakci nečekala. „Pro děti i pro mě je to tady od všeho strašná dálka. Jsme tu jak na pustém ostrově. Dělají si, co chtějí. Nemají tu kamarády. A s dalším přírůstkem na cestě už si prostě neumím představit, že bych tady zůstala být jen o minutu dýl.“ Zamračila se a přelétla pohledem vstupní halu s masivním, ale ošumělým schodištěm, vysokým stropem, temnými stěnami a starobylými okny – některé tabulky v nich byly popraskané a volaly po renovaci. „Nemůžu si dovolit financovat všechny opravy. Stálo by nás to majlant. Je potřeba vyměnit elektriku a potrubí, o střеше nemluvě. No nic, už na tom nezáleží. Nechci se s tím patlat, zabralo by to moc času. Sežralo spoustu peněz. Stálo hodně nervů. Chci do nového. Čistého. Veselého. Světlého. Blízko města.“

„Myslel jsem, že chceš, aby děti vyrostly na venkově.“

„No, prostě jsem se spletla, chápeš? Změnila jsem názor.“ Založila si ruce nad obrovským břichem a vzhledla k němu. „Už jsme si ve městě našli baráček, ve kterém... prostě nestraší, rozumíš?“ Sjela ho vševědoucím pohledem.

„Ne,“ zavrtěl hlavou a horečně uvažoval, do jaké míry se jeho bratr své ženě během osmi let společného života svěřil. „Kdo by tady měl strašit?“

Lena přimhouřila modré oči. Už už se něco chystala říct, ale nakonec pevně semkla rty. „No nic,“ rozhodila vyhybavě rukama. „Prostě nám to tady nevyhovuje. Chci bydlet blíž u kostela.“ Jako by tím hodlala debatu uzavřít, zvedla dva batůžky, jeden růžový, druhý modrý, a nesla je do kuchyně.

Jase šel za ní.

Trinity už poslušně uklízela svou poloprázdnou misku do dřezu. Caleb ještě nedojedl, zvedl misku v dlaních, přiložil ji ke rtům a dopil mléko.

„Calebe Prescottte Bridgesi!“ vyštěkla Lena. „Co to provádíš?“ Znechuceně pohlédla na manžela. „Viděls to? Viděls to? Dovolíš svému synovi, aby jedl jako čuně?“

Prescott mávl rukou. „Zlato, je přece jedno, jestli...“

„Není to jedno, Presi. Jistěže to není jedno. O to jde. Tady v té pustině dovolíš dětem, aby prováděly, co se jim zlíbí. Bez obav. Chápu.“ Vyškubla Calebovi misku z rukou a hodila ji mezi špinavé nádoby, až to v dřezu zařinčelo.

Trinity nadskočila a Caleb raději matku dál neprovokoval a sklouzl ze židle.

„Do auta! Oba!“ rozkázala Lena a děti vyběhly z kuchyně a zadními dveřmi do garáže. Namířila na manžela ukazovák: „Dohodni to s ním.“ Pak ukázala na švagra: „Mám toho po krk.“ Chňapla po kabelce, kterou si položila na linku vedle mikrovlnky, a spěšně odcházela za dětmi. Nezapomněla za sebou prásknout dveřmi.

Prescott promluvil, teprve když uslyšel, jak auto s kašláním startuje. „Vždycky je trochu mimo, když je těhotná.“

„Trochu?“

„Padl jí do oka barák kousek od zahradní čtvrti,“ vysvětloval a přešel ke dřezu. Vyhlédl z okna. Přes šmouhy na okenní tabulce oba muži sledovali, jak stříbrný ford odjíždí po příjezdové cestě. „Bungalov,“ pokračoval Pres. „Čtyřpokojový. Velký dvorek. Navíc přilehlý pozemek vhodný na zahradu. Jenom blok od kostela. Vlastně jsme už nabídli částku a lidi, co to prodávají, přijali, takže to bude naše, jakmile se v bance vyřídí všechny náležitosti.“

„A vyřídí se?“

„Měly by. Jenže budeme muset prodat můj podíl tady.“
Vrazil si ruce do kapes. „Stěhujeme se.“ Odmlčel se. „Chceme se posunout dál.“

„Co to znamená?“

Prescott se obrátil k bratrovi tváří v tvář. Opálenýma rukama pevně sevřel hranu kuchyňské linky a najednou vypadal starší než na svých osmatřicet. „Možná bychom to měli prodat celý. Jo, několik generací to patřilo naší rodině, no a co? Nepotřebujem to. Stejně jsi mi to tady chtěl prodat, sakra.“

„Protože máš děti.“

„Jaký je v tom rozdíl, když to prodám někomu jinému? Tak či onak se tě to netýká.“

Prescott měl do určité míry pravdu, ale Jasonovi to bylo proti srsti. Oba to věděli. Důvod znali: na farmě straší.

„Nebo...“ začal Prescott, jako by ho to právě napadlo. „Nebo mě můžeš vyplatit. Budu souhlasit se slušnou cenou a nemusíme do toho tahat realitku, takže ušetříme na provizi. Jednoduché jak facka.“

A je to venku. Najednou Jase věděl, proč mu Prescott volal, aby se stavil tak brzy. Jak typické pro bratra! Chodit kolem horké kaše, dělat nejasné náznaky a našlapovat kolem hlavního tématu po špičkách, místo aby rovnou řekl, co chce. V bratrově případě měl však Jase podezření, že za vším stojí Lena.

„To je ale úplně naopak, než jak jsme se původně dohodli!“ Jase měl rozjednanou práci, takže nepotřeboval starý ranč, který by mu zabíral spoustu času. Vždyť už si zažádal o práci u policie!

Prescott pokrčil rameny. „Musím držet pusu a krok, chápeš? Kromě toho se věci změnily.“

„Fakt?“ Jase si tím nebyl příliš jistý. Vyšel ven na zadní verandu a zadíval se na dlouhé lány polí a luk až k pahorku. Vzadu za loukou zarostlou uschlou trávou a za několika stodolami se v dálce tyčil vysoký dub. Necelých sto metrů za košatou korunou stromu byla hranice pozemku a líně tekoucí řeka.

Hlavou mu probleskovaly vzpomínky jako krátké šoty z filmu jeho mládí; ubíhaly pozpátku a on raději tuto část svého života pevně uzamkl v minulosti a dávno ji pohřbil. Ze všech sil se snažil zapomenout.

Slyšel, jak prkna na zadní verandě zavržala. Bratr vyšel za ním.

„V jistém smyslu má Lena pravdu, víš?“ promluvil Prescott a díval se stejným směrem jako Jase. K řece. „Tady prostě fakticky straší.“

Jase to věděl. Jenže by to nikomu ani za nic nepřiznal.

„Posílím hlídky ve vaší ulici,“ říkal Bentz, přitiskl si mobil ramenem k uchu a přešel na pracovní židli ke stolu. Nevnímal ruch v kanceláři ani hovor ostatních detektivů a personálu a soustředil se na hlas v telefonu a fotku vraha na obrazovce počítače. Byl videem z věznice přímo hypnotizovaný, pouštěl si Otce Johna snad podvacáté, ale dnes ráno pil místo piva třetí hrnek kávy a doufal, že kofein nějak zarazí migrénu, která mu tepala ve spáncích.

Policejní stanice kolem něj se probouzela k životu. Telefony zvonily stále víc, slyšel šum hlasů, kroky mezi řadami stolů. Kdesi chrlila tiskárna stránku za stránkou a nad vším

se vznášel neutichající hluk klimatizace, která se ventilátory snažila rozhánět chladivý vzduch. Jenže v kancelářích bylo přesto teplo. Ještě se nepřehouplo ani deset, a horký den už stačil proniknout okny i stěnami staré budovy dovnitř.

„Díky,“ ozvala se Samantha Wheelerová z druhého konce linky.

„Včera v noci jsem vás poslouchal.“

„Pak tedy víte, že nevolal. Možná se o mě už nezajímá.“

Na to bych nesázel. Vrah totiž doktorku Sam a její rozhlasovou poradnu před lety obvinil, že způsobila smrt jeho blízkého. Proto psycholožku vypátral a krůček za krůčkem osnoval pomstu, zesměšňoval ji telefonáty do pořadu a nakonec ji málem připravil o život. Pokus byl sice zmařený, ale to jeho hněv možná ještě vystupňovalo.

Pokud se nezaměřil na někoho jiného.

„Nebojte, detektive,“ pokračovala Samantha. „Jsem si ztraceně jistá, že bych jeho hlas poznala. Ten si s nikým nespolehu.“

Mluvila sebevědomě, ale od chvíle, kdy jí Otec John volal do rozhlasového pořadu naposled a sledoval ji s bedlivostí lovce stopujícího kořist, už uplynulo několik let. Když Bentz hovor ukončoval, nabádal ji k opatrnosti, ale nedokázal se zbavit špatného pocitu. Ještě s mobilem v ruce civěl na obrazovku počítače, odkud na něj hleděl zastavený záběr na Otce Johna.

„Myslel jsem, že toho zmetka sežrali aligátoři,“ podivil se Montoya, který právě vstoupil do Bentzovy kanceláře a zahlédl obrázek na monitoru.

„Já taky.“

„Možná byl tak hnusnej, že ho vyplivl i krokodýl.“

„No jo, to bude ono,“ ucedil Bentz sarkasticky a uchopil podpažní pouzdro a zbraň. „Napadlo mě, že se mrknu do té jeho chatrče v močálech u řeky. Jestli tam třeba nenajdu nějakou stopu, že se zase nastěhoval.“

„Myslíš, že je to možné?“

„Asi ne. Ale víš, jak to je. Lepší je obrátit každý kámen.“ Upravil si pouzdro v podpaží. „Jdeš taky?“

„Proč ne? Jsem tvůj parták.“

Žádné překvapení. Montoya byl vždycky u všeho. Přestože se mu za ty roky trochu obrousily hrany a přece jen se usadil, oženil, a dokonce zplodil potomka, zůstával Reuben Montoya pořád tím drzým vzpurným klukem, který po dlouhá léta s Bentzem pracoval. Nikdy si neoholil bradku, nevyndal diamant z ucha a také zarputile nosil černou koženou bundičku navzdory neworleanským vedrům. Do černých vlasů se mu ještě neodvážily proniknout šediny a tělo si udržoval ve formě pravidelným cvičením v posilovně i neúnavným nočním běháním po ulicích. Ale když se v New Orleansu zase objevil jeden z nejhorších zločinců v historii města, začal se věk přece jen trochu projevovat i na něm.

Oba seběhli schody a vyšli ven z policejní stanice na ulici, kde je plnou silou zasáhlo louisianské vedro. Byl konec června, takže teplota vyletěla nad třicítku. V korunách virginských dubů vysázených kolem parkoviště šustil jen nepatrný vánek.

„Řídím,“ oznámil Montoya, jako by si snad někdy nechal ujít příležitost posadit se za volant, sešlápnout plyn k podlaze a řezat zatáčky.

Bentz nic nenamítal. Nemělo to cenu. Parkoviště přešli bok po boku. „Už jsem zavolal na říční, aby nás čekal člun

u starého přístaviště nedaleko místa, kde Otec John přebýval. Pamatuješ, kde to je?“

„Jako by to bylo včera...“ Montoya se tvářil zachmuřeně a mluvil potichu. Skočil za volant svého mustanga.

Bentz se posadil na místo spolujezdce. Než stačil zavřít dveře, Montoya nastartoval a prudce vycouval.

„Nechce se mi věřit, že je ten zmetek pořád naživu,“ bručel Montoya a z parkoviště přímo vystřelil.

Bentz si zapnul pás a pootevřel okno. Montoya se zařadil do proudu aut. „Nevidět jeho obličej, taky bych na to neskočil.“

„Jenže fakt to byl on, kurva. Naživu a jako rybička.“

„Hm. Rozhodně to nemůže být dvojník. Tentokrát ne.“ Bentz se našťavaně díval z okna a nasadil si sluneční brýle. Migréna, která ho po celé dopoledne provázela, zatím nepolevovala. Včera se jedno noční pivo proměnilo ve dvě, tři a tak dále, dokud nevyprázdnil karton se šesti lahvemi, který si koupil ve večerce. Zalovil v kapse pro brufen, vzal si rovnou dva a hodil si je do pusy. Nasucho.

„Je ti blbě?“ zeptal se Montoya. Už vyjížděl z města, opouštěl línou Mississippi a nechával za sebou siluetu mrakodrapů. Také si nasadil brýle, ale Bentz usoudil, že tmavá skla má spíš pro efekt než jako ochranu zraku. Tmavé brýle zkrátka tvořily správnou image detektiva Reubena Montoyi – známého tvrdáka.

„Jsem v pohodě,“ uklidňoval ho Bentz a Montoya naštěstí nic nerozpítvával. Bentz se dvacet let nedotkl alkoholu. Uklouzl jen párkrát – a včera to zrovna bylo nejhorší za dlouhá léta. Rozhodl se být na sebe přísný. Jen kvůli tomu, že se znovu objevil sériový vrah, o němž se domníval, že je

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.